SCI-FI/HORROR FANTASY/WEIRDO

Inferno

ISSN: 0905-0477

#5; Februar 1991.
Dkk: (sølle) 15,-

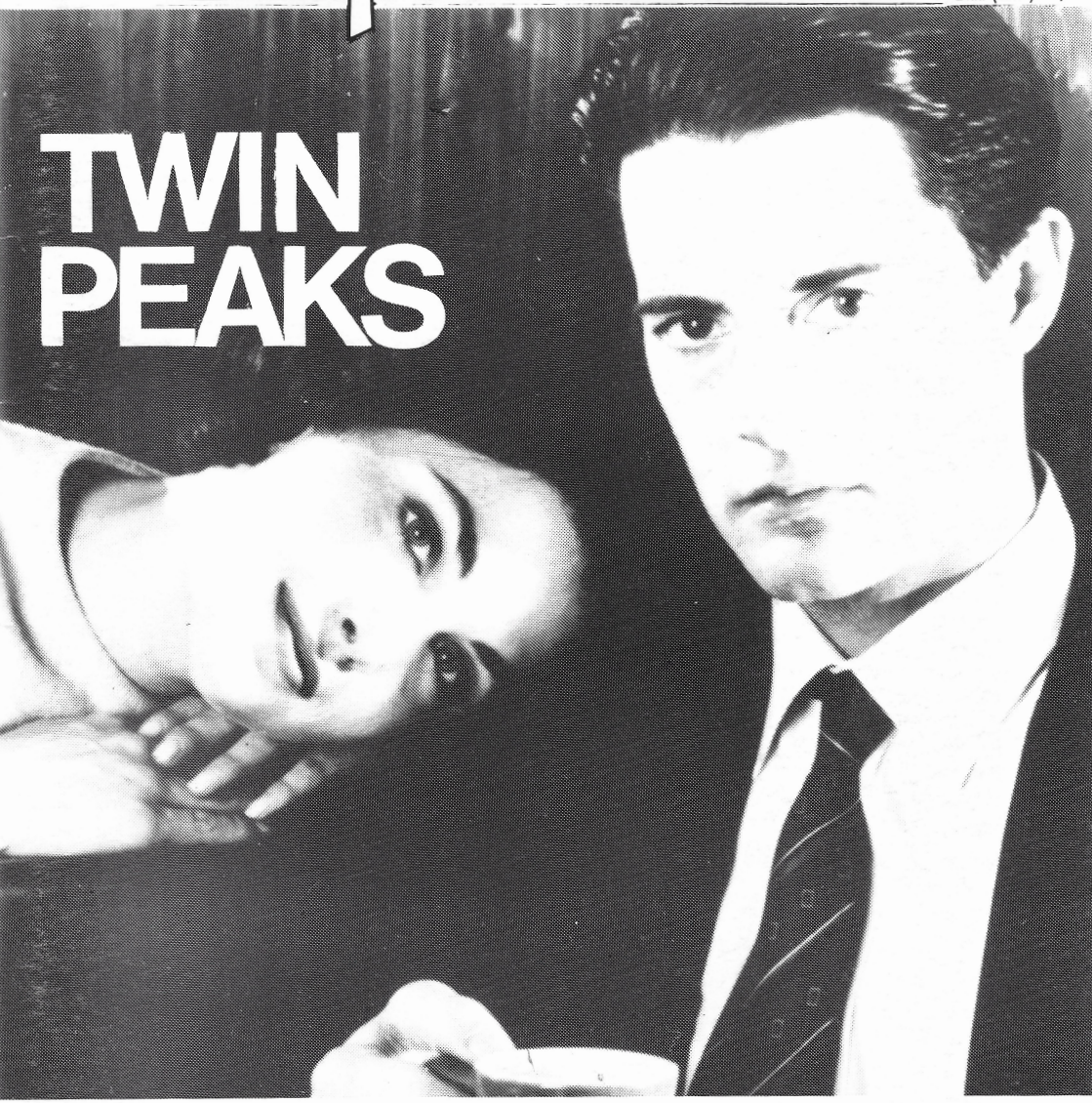

TWIN PEAKS

ALMODOVAR • CENSUR • RAIMI mm

Er du også (re)inkarneret

HORROR/SPLATTER FAN?

Så har **VI** tilbuddet til **DIG**
Se omkring på siden!

Lutter guf for stærke nerver af geniale folk som Dario Argento, George A. Romero, Stuart Gordon, John Carpenter og Wes Craven til kun **159 kr/stk.**

Endvidere kan vi tilbyde Raimis Evil Dead 2, Henenlotters Brain Damage, Hoopers Funhouse samt mange, mange andre.

Få tilsendt vores store videokatalog med 3000 titler indenfor alle genrer. Vi sender til hele Danmark nye, ubrugte videofilm i originale kassetter uden danske tekster.
Kun VHS og CD-Video.

LASERDISKEN
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Tlf. 98 132222
Fax. 98 114959

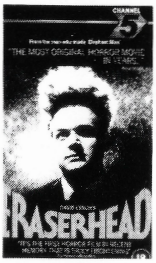

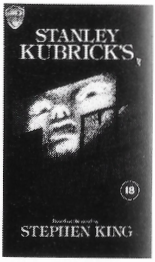

INFERNO

Lederne 4
Redaktør og deputy afsører deres meninger om alt fra Gud til gys.

Læserspalte 5
Kommentarer, klager, ris & ros, spørgsmål og bemærkninger...

Den danske filmcensur 7
Virker den? INFERNO ser Statens Filmcensur efter i sømmene. Af Henrik Rytter og Peder Pedersen.

Almodóvar 10
Miquel Wrisberg og Thomas Rostock omtaler Spaniens kontroversielle instruktør og anmelder **Matador** og **Atamé!**.

Twin Peaks 16
Peaks-freaks og -feber. Peter Risby Hansen ser på David Lynchs mærkværdige tv-serie.

Sam Raimi 18
Fra Evil Dead til Darkman. USAs kult-instruktør går mainstream. Af Henrik Sylow.

Darkman 21
Er Raimis superheltefilm fed eller flop?! Af Christian Bjergmose og Thomas Rostock.

VIDEODROME-konkurrence 22
Cronenbergs mesterværk kan endelig ses un-cut. Vind din egen kopi.

Soundtracks
Danny Elfmans **Darkman**, Jerry Goldsmiths **Total Recall**, **Cry Baby** m.fl.

Motorsavsmassakren 23
Opgør med en myte?! En bibliotekar kigger filmhistorisk gys!

Filmreviews/Biffen 24
The Little Mermaid, Pacific Heights, Bad Influence, Teenage Mutant Ninja Turtles, Flatliners, Arachnophobia, The Exorcist III: Legion, Nikita.

Filmreviews/Video 27
Miracle Mile, Hardware, Dial HELP.

Dario Argentos OPERA 28
Nordisk udgiver et halvt mesterværk. Af Thomas Rostock.

Videoliste 29
Halv-aktuelle video'er - fra **Black Rain** til **Witchcraft**.

Ratings 30
Redaktionens bedømmelser på 22 film.

Prevue: CRY-BABY 31
Peter Johansen har set John Waters seneste.

TOP 10 32
INFERNO-medarbejdernes personlige favoritter. Er du enig; måske falder du om af grin, gråd eller gru!?

FantaVision 34
Amatørfilm: **Adam Hart i Sahara** og "the films of Lars von Hegnet".

Tsui Hark 35
Jesper Ørsted anmelder en flok film skabt af Østens Spielberg.

THE WITCHES 37
Børnefilm eller hva'?! Thomas Rostock glugger Nicolas Roegs Hexse.

Bøger&fanzines 38
"Filmårbogen", "Maltin's", "The Modern Horror Film" og "Der Horrorfilm", "Star Trek-hæftet"!!

Fase 2 39
Bare så du ved lidt om, hvad vi byder på næste gang!!

No. 5
Februar 1991
ISSN: 0905-0477

INFERNO udkommer, når vi på redaktionen har tid, lyst og penge; ca. 4 gange årligt. Fås i udvalgte tegneserieforretninger, bladkiosker, biografer, videoshops etc. eller per abonnement: Dkk 30.00 for de to næste numre (cheap!).
INFERNO, Vester Altanvej 16, IV th., DK-8900 Randers, Danmark.
Giro: 545 38 79.

Oplag: Nær ved de 1000 eksemplarer (samlerobjekt?!).

Det kan ske, at Horace Pinker har saboteret både sats-anlægget og trykken!

vi er ikke sponsoreret af

MARIO & VITTORIO CECCHI GORI

INFERNO

INFERNO
Vester Altanvej 16 4th
8900 Randers!

Udgivere:
Jens Sørensen
Peder Pedersen

Redaktør:
Peder Pedersen!

Deputy:
Thomas Rostock

Redaktionelle medarbejdere:
Søren Jacobsen;
Peter Johansen;
Jesper Moerch;
Henrik Rytter;
Jens Sørensen;
Jesper Ørsted;

Additionals:
Peter Risby Hansen;
Aase Klith;
Henrik Sylow;
Miquel G. Wrisberg;
Christian Bjergmose

British Correspondent:
Jesper Dannerfjord

Art-Work: Pedro!/Moerch
Sats (PS) & PC-Manipulator!

Repro/tryk:
"Lund & Vennerne"

Tiktaks: Sørensen og Pedersen. Claus et Claus; ABCollection; Nordisk; Metronome; Kent Hansen (for film); Leif Åstrand; Niels Petersen; Morten P.C.; Birgit Bruun; Thor; Lasse; Heidi og Jane; Line Arlien-Søborg (for skriften på plakaten); Gregers; Ulp; DR; Hegnet; Maagaard mfl.

Dedicated to ALF - The only truly far out & down to Earth TV-series!

Forside-foto: Twin Peaks!

© copyright 1991; Inferno inc.

Signerede bidrag udtrykker alene ophavsmandens m/k synspunkter og perfor ikke nødvendigvis hele redaktionens...

copyright til billedmaterialet tilhører de respektive films producenter!

"I swallowed my gum!"
-Explorers

DEN LEDENDE LEDER

Lederemnet er næsten altid et problem, især hvis man bør nævne andet end de sædvanlige beklagelser over censur og de seneste sequels. Jeg kunne jo omtale Golf-krigen eller som relation til INFERNO spørge, hvorfor der ikke kommer materiale fra piger eller afklare årsagen til prisstigningen og den variende udgivelsesfrekvens.

Men nej, jeg vil overlade det seriøse til Deputy Thomas Rostock og istedet fortælle om en bemærkelsesværdig episode i mit (indtil videre) korte liv. For ikke mange uger siden var jeg på vej hjem fra biografen, hvor jeg netop havde overlevet Schlesingers **Pacific Heights**. På den mørke og øde gågade blev jeg stoppet af to unge, sympatiske "personligt kristne", som på overbevisende vis forsøgte at få mig til at indse, at "troen på Gud" er den rette. De forsikrede mig om, at søgte jeg Gud, ville jeg finde ham, og at i ugens løb ville jeg få et tegn. Som den lidt fordomsfulde og tvivlende person jeg er, trak jeg på smilebåndet. Jeg kunne alligevel ikke afholde mig fra at tænke på, hvilket tegn, det i så fald vil blive: En åbenbaring; en brændende busk?!

Blot fire dage senere kunne jeg om morgenen træt rejse mig fra sengen og gå ud på badeværelset, hvor jeg i spejlet så en mystisk og besynderlig ting: I nattens løb havde mit hår sat sig i underlige formationer... Det strittede, så det til forveksling mindede om to horn - et i hver side - netop som i en Berni Wrightson-tegneserie.
Nu tænker jeg så på, om dét er tegnet, hvis - hvad det så betyder og hvem der mon har sendt det!!!

Peder Pedersen
-redaktør

GENREFILMEN ER DØD

Der har verseret en del diskussion blandt fandommen i den seneste tid, om hvorvidt og i hvilket omfang definitionen af den fantastiske genre bør inkludere værker af så spændende og udfordrende instruktør-navne som f.eks. David Lynch, Pedro Almodóvar, Peter Greenaway og John Waters. Der er blevet argumenteret både for og imod. Der er endda blevet råbt højt og slået i bordet. Personligt forekommer det mig dog, at det i sidste ende vil være mest fordelagtigt at favne bredt og lade tvivlen komme de førnævnte filmmagere til gode. Jeg har på fornemmelsen, at en ny fase indenfor filmkunsten, og dermed også genre-filmen, er ved at træde i kraft, og at det er hos disse instruktører - som så uhæmmet blander elementer fra de forskellige genrer (bl.a. horror) - at fremtiden ligger gemt for filmens videre udvikling og dermed også genrens.

INFERNO vil selvfølgelig gerne følge denne kreative evolution og åbner derfor i dette nummer op for artikler om bl.a. Almodóvar, Lynchs **Twin Peaks**, Waters **Cry-Baby** og Bessons **Nikita** .Endvidere introduceres et ekstra "weirdo" til forsidens pryd, som forhåbentlig skulle mane den sidste tvivl i jorden. Kort sagt betyder det, at vi her på redaktionen fremover ligeså uhæmmet kan indblande det, vi mener, vi kan bruge i vores elskovs-affære med den fantastiske genre, og at "the sky is the limit". Come to think of it, så sætter vi nu nok alligevel grænsen ved dansk socialrealisme. Man har vel lidt ære og skam i livet.

M.h.t. andre penible områder: Golf-krigen må gerne slutte, før den nærmer sig det rene science fiction; piger er mere end velkomne til at indsende materiale, blot de husker at vedlægge nøgenfoto; og udgivelses-frekvensen... ja, den er vi ikke kommet på talefod med endnu.

Thomas Rostock
-deputy

læser-spalte

Ris/ros, spørgsmål, oplysninger & nyheder?! Skriv til: INFERNO; "Læserspalten", Vester Altanvej 16, 4th, 8900 Randers.

THE SHAPE OF RAGE?

Som faste læsere af bladet vil have bemærket, resulterede min seneste biograf-checkliste i en vred og temmelig uforskammet kommentar fra redaktøren, hvori der, vistnok i fuldt alvor, bl.a. blev talt om "undergravningsvirksomhed".

Problemet var åbenbart, at jeg i mit indlæg gav udtryk for synspunkter, som ikke stemte overens med bl.a. redaktørens. Men indlægget var imidlertid signeret med mit navn! Et signeret indlæg bør efter min mening altid udtrykke det, forfatteren rent faktisk mener (at han har ret til at ændre mening senere, er så en helt anden sag).

Hvis INFERNO ikke kan acceptere, at bidragyderne udtrykker deres personlige mening, så ad Helvede til med INFERNO! Jeg har i alt fald ikke lyst til at bruge min tid på et fanzine, der i den ene ende af bladet oplyser, at "signerede bidrag alene udtrykker ophavsmandens synspunkter" (nr. 4, side 4) og i den anden ende af bladet (nr. 4, side 33) tilsværter de bidragydere, der rent faktisk forsøger at operere i overensstemmelse med dette princip.

Nicolas Barbano
Ryesgade
København

Hmmn? -Og nu til noget seriøst...

YAHOO!!!

Creators of INFERNO, I salute you!

Suveræent blad, I har bikset sammen. Jeg fryder mig inderligt. Der findes faktisk mennesker i dagens Danmark, som værdsætter originale film!

Intelligente anmeldelser side op og side ned, interessante artikler og ikke mindst humor. Alt i alt et rystende godt blad.

Jeg håber dobbeltanmeldelsen (**Henry**, no. 4) ikke er et engangsforetagende. Mulig anmeldelse/artikel: "Barbano versus Pedro on David Lynch". Eller hvad med en artikel om Cronenbergs geniale film?

Jeg venter spændt på anmeldelsen af **Adam Hart i Sahara** og håber, det bliver muligt at købe en kopi.

Christian Hammarkvist
Bybakken 38
3600 Frederikssund

Uha, a thousand thanx for the roses. "Thumbs up/down"-anmeldelserne er blevet obligatorisk: I no. 3 gik det ud over Barkers NIGHTBREED og i dette no. Raimis DARKMAN. Formålet er ganske enkelt at vise om, disse film kan leve op til forventningerne (og ikke mindst standarden af instruktørens tidligere værker).

David Lynch-artiklen er taget til eftertragtning, men det nytter nok ikke at lade Barbano og Pedro skrive den... Så indtil videre må du nøjes med lidt TWIN PEAKS. Se omtalen s. 16.

Hvad angår Cronenberg, føler vi, det vil være bedst at vente, til at han engang har færdiggjort THE NAKED LUNCH.

ADAM HART I SAHAHA... Se anmeldelsen under "FantaVision".

(S)PLAT!?

KÆRE INFERNO,

Ærligt talt, tager I ikke volds-, gyser- og splatterfilm LIDT for seriøst? OK, jeg kan godt se, at enkelte kan have et dybere indhold, men når I begynder at analysere hver eneste ene efter parolen: "Find en dybere mening", kommer jeg til at tænke på min kære dansklærers overfortolkninger af eventyr. Værre bliver det, når I nedsabler film, der ikke har denne "dybere (filosofiske?) mening". Hvad bilder I jer egentlig ind? En film kan da godt være rimelig, selvom den ikke er vildt filosofisk (den kan sågar være suveræn - se bare **Star Wars**). Hvis I nu pillede al den overfortolkning af, og istedet koncentrerede jer om den rene underholdningsværdi, ville I ende med et bedre og lettere fordøjeligt resultat.

Og dette bringer mig til mit næste klagepunkt: Jeres sprog. Nogle gange føler man, at I, når I skriver bladet, sidder med en fremmedordbog ved siden af for at finde de sværeste ord. Brug et lidt lettere sprog.

Ja, alle gode gange tre. Her er så mit tredie klagepunkt: Emnevalget. Det er trods alt "Den Fantastiske Genre", I skriver om, ikke? Hvorfor i himlens navn er 90% af indholdet splatter- og gyserfilm? Hvad er der blevet af SF og fantasy? Der findes da mange gode film og bøger indenfor disse to genrer, eller hvad (?). I kunne godt tage at bringe nogle artikler om genrerne og deres bagmænd. Jeg vil foreslå et interview med Dennis Jürgensen. Han har da skrevet nogle fantasybøger. Specielt "Dystopia" er vildt sej!

Jeg vil gerne slutte mig til Henrik K. Nielsens forslag om rollespil. Bare lidt af gangen. Rollespil omhandler jo netop "DFG" se blot "Call of Cthulhu", "Beyond the Supernatural", "Spacemaster" og "Warhammer Fantasy Roleplay". Jeg er ret så sikker på, at repræsentanter fra den lokale rollespilsklub, Randers Rollespils Klub, ville være mere end ivrige for at skrive artikler til jeres blad om dette emne.

Og så vil jeg godt have at vide, hvorfor I gav **Pet Semetary** nul (0) splats. Den er da herlig!

Her til sidst vil jeg lige sige, at jeg faktisk mener, at det er et godt blad, I laver, men at det kunne blive bedre, hvis I fulgte nogle af de ovenstående forslag.

Peter Dyring-Olsen
Gørtlervej 79
8900 Randers

Ja, underholdning og flødeskumskager er sagen, men man overlever ikke på tomme kalorier.

Dansk er i forvejen et temmelig unuanceret sprog, så tilgiv os, når vi griber chancen til at pynte på tingene.

Bedømmer man INFERNO ud fra de to sidste numre, så ligner indholdet godt nok en "blodig kødklump", men i de to første numre kan man finde artikler om bl.a. Joe Dante og John Carpenter, hvis arbejder spiller på alle tangenterne. Endvidere var der osse STAR TREK (i no. 1), THE PRISONER og Jim Henson (i no. 4).

Jürgensen, are you serious?!! Rollespil i INFERNO? Hvis interessen for den slags er så stor, må I kunne lave jeres eget blad (det var netop det, vi gjorde!!).

PET SEMETARY herlig? Du må have slugt en død kat på tværs. Vi foretrækker den litterære version. Den er i hvert fald underholdende!!

NO STRIPS!!

Dear Peder,

First off I have a confession to make (yeah, haven't we all?). This letter should have been written long a ago and I truly wish I had a good excuse, but alas.

Anyway, Thomas Rostock had the good sense - not to mention taste as well - to send me all issues of your excellent INFERNO magazine and it has brought me much joy over the past months. Ever since Niels Petersen stopped publishing "Nosferatu" there seems to have been something missing, but I'm glad to say INFERNO manages to fill that space quite well. Except for the vampire stuff of course.

The stuff I appreciate the most is without question the writings of Mr. Rostock, his article(s) on Argento has been a treat end the same goes for the Soavi interview. The shorter film reviews are both entertaining and informative and in some cases obviously meant as some sort of a joke (no futher comments on the **Dead Calm** review...). I guess one can question the point of the "Ratings" page, but at least it's a source of laughter and sheer amazement.

Then there's the not-so-good bits which might piss you off quite a lot. I'm talking about the articles on Dick Smith and Rick Baker. Personally I find the stuff of no use at all, pure padding. It's far from being interesting and it's a sort of writing you expect to find just about everywhere else. And I'm sad to say the same thing about the comic strips (perhaps with the exception for the one on page 14 in No. 4), but this is simply because I've always hated them.

Finally a big round of applause for the way INFERNO looks, it's indeed very nice to look at!!

All the best,

Leif Åstrand
Sparvstigen 8
S-61400 Söderköping
Sverige

Rostock says many thanks, "while as I am a victim of your carnivorous lunar activities" (quote: AN AMERICAN WEREWOLF IN LONDON). However thanks also for the copy of ROBOFORCE. It was... (well, see review page 36)

Nordisk har genudsendt John Landis' AN AMERICAN WEREWOLF IN LONDON (1981).

Tak for en fed Rick Baker-artikel, mere af den slags.

Jesper Jørgensen
Bårdesøvej 41
5450 Otterup

Jeg forstår den splittede læserskare: Ideen med Baker-/Bottin-/Smith-artiklerne var at introducere makeup'ens mestre for de folk, der IKKE læser "Fangoria", "Gorezone", "Cinefex" etc. (hvilket man, som eventuel makeup-aspirant, burde gøre). Dét er gjort, og jeg trækker mig imidlertid tilbage fra den litterære makeup-arena. (og gør kun come-back, hvis jeg en dag "tilfældigvis" støder ind i Rick)!!

Denne Turtle er indsendt af 10-årige Lasse Sørensen.

SUCKER/ZUCKER!!

INFERNO-skribenterne havde i sidste nummer tilsyneladende store problemer med at udrede, hvem af de to Zuckers, der havde instrueret THE NAKED GUN og GHOST. Var det David eller Jerry? Factum est: I tidernes morgen skrev Zucker-brødrene sketches sammen med Jim Abrahams. De lavede tv-serien POLICE SQUAD (som er forgængeren til THE NAKED GUN), hvortil også Joe Dante instruerede et par episoder. De skrev og spillede med i KENTUCKY FRIED MOVIE (1977), som blev instrueret af John Landis. I 1980 skrev og instruerede de AIRPLANE (fortsættelsen AIRPLANE II: THE SEQUEL (1982) skrev og instruerede Ken Finkleman!). De fortsatte deres partner manuskript- og instruktionsarbejde med TOP SECRET (1984) (co.-script: Martyn Burke) og RUTHLESS PEOPLE (1986). Herefter deltes de; Jim Abrahams instruerede BIG BUSINESS (1989) og co-producerede CRY-BABY (1990), David Zucker instruerede THE NAKED GUN (1989), som de alle tre skrev (+co.-manus: Pat Proft), og Jerry Zucker lavede GHOST (1990). Han er dog i øjeblikket ved at lægge sidste hånd på THE NAKED GUN 2 1/2 (1991). Er du forvirret?! Dét var vi!

BEMÆRK: Vi advarer læsere og andre mod at indsende deres hjemmeproducerede, 8 sider lange, tegneserier om "Toplappedykkerens hverdag"! De vil ikke blive bragt, for de fylder simpelthen fór meget. Derimod vil vores arme (og sind) være åbne for små film(genre)relaterede comicstrips på max. 1/2 side! -red.

DEN DANSKE FILMCENSUR

INFERNO kigger Statens Filmcensur efter i sømmene og offentliggør filmcensorernes egne forslag til ændringer!!!

Af **Henrik Rytter & Peder Pedersen**

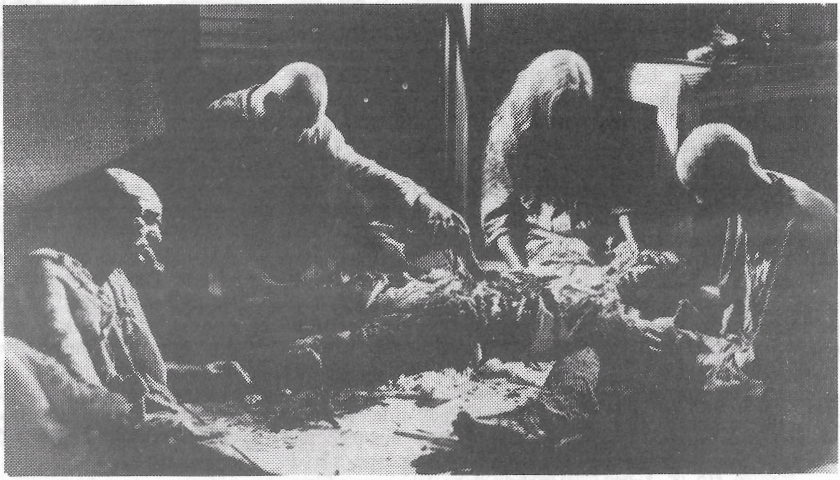

Gennemføres filmcensorernes forslag til ændringer af censurloven vil det med stor sandsynlighed betyde, at man som 16-årig skal vente endnu to år, før man må se bl.a. Lucio Fulcis ZOMBI 2 (1979). Loven vil indebære, at "extreme voldsfilm" kun må købes, lejes og ses af myndige-personer.

Det siges at have været en oplevelse, da Danmark, som det første land i verden - lige efter ungdomsrevolutionen(?) - i sommeren 1969, frigav billedpornografien og kun knapt et halvt år senere nedlagde voksencensuren. De ekstreme og rå voldsfilm fyldte snart biograferne, og den lidt mere hæderlige mandsperson behøvede nu blot at åbne dagens avis for at få et kik på et par nøgne kvindebryster. Den danske Filmcensur eller Statens Filmcensur, som den nu engang hedder, blev dengang i julen '69 omstruktureret for at følge med udviklingen. Formålet blev ændret fra at beskytte befolkningen fra skræmmende billeder til kun at omfatte børn og unge. De voksne var omsider gamle nok til selv at bestemme, hvad de ville se.

Danmark er stadigvæk en af de eneste nationer, der ikke udøver voksencensur. På det område ligner Statens Filmcensur den hollandske og belgiske filmcensur, og i sin opbygning det omdiskuterede, amerikanske system Motion Picture Assocation of America (MPAA). Filmene får af censuren påstemplet en aldersgænse, hvor den højeste her i landet er 16 år. Så egentlig burde vi alle være glade?! Men hov! Hvad så med film som **Indiana Jones and the Temple of Doom, The Emerald Forest, King Solomon's Mines, Gremlins 2: The New Batch, Ghost** og **Snowhite**? De faldt sørme ned i kødhakkeren. Disse film, og for den sags skyld mange flere, mangler alle scener i de danske biografversioner! Det er filmselskaberne selv, som har valgt at klippe i filmene for at opnå en lavere aldersgrænse (oftest fra 16 år ned til 12 år!). En lavere aldersgrænse betyder et større publikum, der i sidste ende betyder flere penge. Den nuværende filmcensurlov gør det i praksis muligt for filmselskaberne at gøre brug af "kommercielle censurklip". Specielt her er der relationer til det berygtede MPAA. I USA har det hidtil været en økonomisk fiasko for især blodige gysere at få den forhadte "X-rating", da denne resulterer i, at filmene sættes i bås med hardcore-pornofilm til trods for, at de ikke indeholder slibrige sex-scener. Den store skare af religiøse og dybt konservative aviser nægter

at bringe annoncer for film, der har modtaget et "X". Ingen publicity er lig ingen opmærksomhed, hvilket naturligvis gør at langt de fleste biografer vælger ikke at sætte filmene på plakaten. Størstedelen af filmselskaberne klipper derfor filmene ned til den blidere og accepterede "R-rating" (tilladt over 17 år). Den nye rating "NC-17" (No Children under 17) - der er lavet for "kunstnerisk, kompromisløse film" - kan muligvis bløde lidt op for dette.

I vort fædreland er det imidlertid ikke udelukkende horrorpublikummet, der lider, men også de gængse biografgængere, idet det oftest er de stort anlagte "underholdningsfilm", som klippes. Eksempelvis var der store problemer, da UIP skulle lancere Jerry Zuckers **Ghost** med brat-pack-idolerne Patrick Swayze og Demi Moore. Filmen blev sendt til censurering (rolig, det betyder blot "bedømmelse"!), hvor aldersgrænsen blev fastsat til 16 år p.g.a. et voldsomt klimaks, hvor hovedskurken møder sit endeligt i form af en nedfaldende glasplade. "16 år" var lidt for meget for UIP, der ikke ville skuffe specielt de 12-15 årige kvindelige **Dirty Dancing**-fans. Så UIP valgte at klippe førnævnte scene bort, så **Ghost** kunne få den eftertragtede 12 årsaldersgrænse. Pigerne fik deres Patrick, og UIP fik deres penge!

UIP oplyser til INFERNO, at de faktisk får tilbudt adskillige af filmene i to forskellige versioner: En hard-version og en soft-version. I langt de fleste tilfælde vælger man soft-versionen, da man herved når det størst mulige publikum. Til tider beslutter man sig alligevel til at udsende hard-versionen, som f.eks med James Bond-filmen **Licence to Kill**.

Hvad angår deciderede voldsfilm, siger filmcensor Birgit Bruun, at filmselskaberne kun sjældent indsender disse til censur, da de på forhånd er klar over dommen.

På video forholder det sig noget anderledes. Videofilm er

Demi Moore og GHOST

endnu ikke underlagt Statens Filmcensur, dog tilskyndes videoselskaberne til selv at fastsatte en vejledende aldersgrænse. Her er det forældrene, der bærer ansvaret, om hvorvidt deres børn kan tåle mosten. Udsendes en biografffilm på video, får den automatisk samme aldersgrænse. Alligevel kan man finde stakkevis af film med bortklippede sekvenser. Det være sig **Halloween, Videodrome, Tenebre, The Dead Zone, Phenomena** (oks **Creepers**), **Profondo Rosso** (oks **Deep Red**), **The Omen, Dreamscape, The Fury** og et utal andre. Filmene er ikke nedklippet fra dansk side, de er blot ofre for sjuskede indkøb fra videoselskabernes side. I stedet for selv at lave masterkopier fra originalversionerne, får de danske videoselskaber tit filmene fra søsterselskaber i hovedsagligt England og Sverige, hvor man stadig udøver voksencensur. Mange film er derfor blevet klippet, inden de når over den danske grænse (se endvidere **Opera**-omtalen s. 28).

Mens vi sukker dybt, har de danske filmcensorer nu i et års tid arbejdet på at revidere censurloven. Deres forudsætninger er hovedsagligt at gøre den danske censur til et rådgivende organ fremfor en forbudsinstans. De mener endvidere, at loven - efter videomaskinernes indtog i de små hjem (som gør det muligt for børn at se "forbudt for børn"-film) i slutningen af '70'erne - er kraftig forældet (for uddybning se side 9). Egentlig kunne man forestille sig, at en rådgivende censur lettere vil give små børn adgang til "værre film", og på den måde beskytter censuren ikke børnene? Til det siger Birgit Bruun: "Problemet er, at vi umuligt kan kontrollere, hvad folk gør derhjemme. Med en rådgivende filmcensur, kan vi gøre filmpublikummet opmærksom på, hvilken slags film, de har ved hånden, og hvad den indeholder! Det vil sige en form for varedeklaration." Filmcensorernes "forslag til ændringer af censurloven" stiller krav om, at en varedeklaration minimum skal indeholde følgende oplysninger: Dansk titel, originaltitel, oprindelsesland og produktionsår, spilletid og kort begrundelse for den påsatte, vejledende aldersgrænse. Man foreslår endvidere, at filmene genreinddeles. De vejledende aldersgrænser får følgende betegnelser:

- for alle.
- frarådes for børn under 7 år.
- frarådes for børn under 12 år.
- frarådes for børn under 16 år.
- forbudt for børn under 18 år ved offentlig forevisning.

Dog kan man undre sig over, at censuren påstår at være vejledende, når den billiger en 18-årsgrænse. Hertil svarer Birgit Bruun, at man kan sammenligne det med spiritusbevillinger. Det vil sige, at man kun må drikke øl og spiritus i offentlig regi, når man er fyldt de 18 år (myndighedsalderen). Det samme vil altså gælde ved filmforevisninger. "...men hvad folk gør derhjemme, kan vi ikke kontrollere. Og vi er jo heller ikke politibetjente!"

Hvilke film vil den foreslåede 18-årsgrænse ramme? "18-årsgrænsen er til brug ved ekstra stærke volds- og sexsadistfilm. **Ilse**-filmene og **Motor-**

Eksempel på varedeklaration:

LEJRSKOLE MASSAKREN
(Los Schoolcampos
Massacros - Delos Quattro)
Mexico 1968, Længde: 70min.
FORBUDT UNDER 18 ÅR
VED OFFENTLIGE
FORESTILLINGER!!!
Ekstrem VOLDSFILM med grove, udpenslede og sadistiske scener

DEN DANSKE FILMCENSUR

Bekendtgørelse af Lov om filmcensur:

Hermed bekendtgøres lov nr. 135 af 29. marts 1969 om filmcensur med ændringer, der følger af lov nr. 169 af 14. maj 1980. (uddrag:)

1. Enhver film, der forevises offentligt for børn under 12 eller 16 år, skal forinden af statens filmcensur være godkendt for børn i den pågældende aldersgruppe. Denne lovs bestemmelser finder også anvendelse på videogrammer.

Stk. 2. Fjernsynsudsendelser omfattes ikke af bestemmelserne i skt. 1.

Stk. 3. Censurens afgørelse træffes på grundlag af en vurdering af, om filmen kan antages at være skadelig for børn. Afgørelsen kan gå ud på,

1) at filmen godkendes uden nogen begrænsning,
2) at filmen godkendes uden nogen begrænsning, men frarådes børn under 7 år,
3) at filmen ikke må forevises for børn under 12 år.
4) at filmen ikke må forevises for børn under 16 år.

Godkendelse kan endvidere betinges af, at nærmere angivne billeder eller afsnit af filmen bortklippes.

2. Statens filmcensur består af en formand og et af ministeren for kulturelle anliggender fastsat antal andre medlemmer. Formanden skal opfylde betingelserne for udnævnelse af dommer. De øvrige medlemmer skal have gennemgået en pædagogisk eller psykologisk uddannelse eller gennem deres beskæftigelse have erhvervet særlig indsigt i børne- og ungdomsproblemer.

Stk. 2. Censurens medl. beskikkes af ministeren for kulturelle anliggender for et tidsrum af 4 år. Ingen kan genbeskikkes mere end 2 gange.

Stk. 3. Til bistand for censuren kan der antages en konsulent, der er sagkyndig i børnepsykiatri.

3. Den, der har indleveret en film til censur, kan inden 4 uger efter at have modtaget meddelelse om censurens afgørelse indbringe denne for i det i stk. 2 omhandlende ankenævn.

Stk. 2. Ankenævnet består af en formand og 4 andre medl. Formanden skal opfylde betingelserne for udnævnelse til dommer. Af de øvrige medl. skal 2 have gennemgået en pædagogisk eller psykologisk uddannelse, medens de 2 andre udpeges blandt personer, der har vist særlig interesse for børne- og ungdomsproblemer.

Stk. 3. Bestemmelser i 2, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på ankenævnets medlemmer.

Forslag til ændringer af censurloven:

Udarbejdet af filmcensorerne: Søren Clausen, Ulrich Breuning, Niels Winzentsen og Birgit Bruun, december 1989. (uddrag:)

1) Loven ophæves i sin nuværende form og filmcensuren overgår fra forbuds- til rådgivningsorgan.

2) Statens filmcensur skifter navn til f.eks. Statens Filmrådgivning eller blot Filmrådgivningen.

3) Rådgivningen gennemser og deklarerer i princippet alle film og videokassetter til salg, udleje og offentlig visning i Danmark.

4) Med hensyn til de grove, sadistiske og udpenslede såkaldte voldsfilm bibeholdes en censurgrænse. Denne ændres til at følge myndighedsalderen. Voldsomme spekulationsprodukter *) skal altså kun kunne lejes og opleves af voksne; d.v.s. borgere over 18 år.

5) De nuværende alders-forbudsgrænser erstattes af vejledning.

6) Alle film og videokassetter skal mærkes tydeligt. Varedeklarationen skal placeres tydeligt på videokassetternes covers og på salgsmateriale og plakater til film og videogrammer til udlejning. Det skal her klart fremgå, om en film skønnes uegnet for børn under en vis alder. Med hensyn til tvs rolle i formidlingen af film er det vores opfattelse, at det klart skal fremgå af et program og annonceringen, hvordan Filmrådgivningen har vurderet filmen.

7) Loven skal opfattes som samfundets service over for børn og forældre: Forbrugerne.

8) Som følge af censurens omlægning fra forbudsinstans til rådgivende organ nedlægges ankenævnet.

I øjeblikket censureres knapt halvdelen af alle biografpremierer i DK.

Foreliggende forslag forudsætter som nævnt, at alle film og videokassetter gennemses med henblik på registrering og deklarering.

Det er klart, at gennemgang af så mange programmer vil skabe administrative og økonomiske problemer. (-)

Det bør undersøges om en eventuel harmonisering af de nordiske landes lovgivninger på dette område ville kunne medføre, at man gør brug af hinandens afgørelser i et vist omfang.

De nye regler skal gælde fra en given dato.

*) Det fremgår af den 30 sider lange skrivelse, at der ved "voldsomme spekulationsprodukter" især er tale om de såkaldte "kannibalfilm"!? -red.

Ovenstående "Forslag til ændringer af filmcensuren" går til høring snarest. Det ligger dog i øjeblikket hos kulturministeren... Og det har det gjort siden december 1989.

savsmassakren... Film, som vi aldrig ser, men ved hvad indeholder. Ikke westerns, action- eller James Bondfilm, men derimod film, der udelukkende omhandler menneskeslagtninger og nedvurderinger af især kvinden. Film, som kan virke skadelige selv for 16-årige.", udtaler Birgit Bruun.

Et samarbejde de nordiske lande imellem rangerer også højt på censorernes ønskeseddel. Men hvordan kan det realiseres, når Sverige, Norge og Finland alle har meget skrappe censurlove?! Birgit Bruun indrømmer, at de danske bedømmelser ikke stemmer overens med de andre landes, men de nordiske lande er grundlæggende enige om, hvad de finder skadeligt for børn og unge: "De nordiske lande mener, at volden er det skadelige, modsat USA og Sydeuropa, hvor dét er sex og pussenusse under dynen. Ting, som vi herhjemme ikke anser som værende farlige. Hvad angår voksencensur, så er den jo helt klar udansk!!"

Hvis censorernes forslag føres ud i livet, betyder det, at Ankenævnet nedlægges, og censorernes bedømmelse vil derfor være endelig, og filmselskaberne kan således ikke nedklippe filmene for at opnå en lavere aldersgrænse. På den måde bibeholdes instruktørens vision og filmens kunstneriske værdier til fulde.

Det er selvfølgelig med en vis beklagelse, at visse oplyste 16-17-årige - der er klar over, at film kun er film - risikerer en ekskludering fra deres interesseområde. INFERNO vil som supplement til censorernes forslag foreslå, at unge får mulighed får se disse film under myndigt tilsyn. Med en 18-årsgrænse kunne man frygte, at filmselskaberne vil blive afskrækket og totalt undgår de hårdere voldsfilm, da publikumstilstrømningen begrænses. En eventuel indførelse af myndigt tilsyn vil garantere et større publikum, og filmselskaberne tør måske derfor satse på de blodige sager. Men lad os nu se om censorernes forslag til ændringer af censurloven overhovedet finder vej igennem bureaukratiets snørklede gange. ●

- Min største nydelse i livet, ville være at gå i seng med en far og hans datter... på samme tid.

-Pedro Almodóvar

på rundtur i lidenskabens labyrint!!!

Af
Miquel Gasull Wrisberg

ALMODÓVAR

Som en brunstig tyr, der med sine skarpe horn træder ind på arenaens centrum, har Pedro Almodóvar inden for de seneste år gjort sig bemærket som en af de mest kontroversielle filminstruktører i Europa. Man kan undre sig over, at han endnu ikke er nået til randen af nervøst sammenbrud, som den frustrerede og kærlighedshungrende Pepa (Carmen Maura) i filmen **Mujeres al Borde de un Ataque de Nervios** (1988), der med et slag gjorde Almodóvar verdensberømt. For med 8 spillefilm indenfor de seneste 10 år har han manifesteret sig ved sin originalitet, fra provokerende opfordringer til perverterede udskejelser, hvad der i sig selv er et særsyn i disse aktuelle AIDS-tider. Netop dette har skabt forargelse og sensation i ind- og udland.

Lige siden Almodóvar som 18-årig ankom til Madrid, hvor han fik et job i det spanske telefonselskab, har han været med til at sætte den gamle hovedstad på den anden ende. I et fremgangsrigt undergrundsmiljø, som senere har fået betegnelsen "La movida Madrileña" (Det levende Madrid), har Almodóvar som skribent og sanger, i henholdsvis pornografiske fotonoveller og i sit eget punkband "Almodóvar y Mcnamara", været dybt indvolveret i denne ekspanderende kulturrevolte.

Dog koncentrerede han sig mest om at blive instruktør, ved at lave adskillige super-8 film, som han, for nemheds skyld, optog stumt, så han senere kunne præsentere dem i et selvbestaltet performanceshow, hvor han selv lagde lyd og stemmer til. Super-8 filmen **Sex går, sex kommer** fra 1977, der handler om en mand, som skifter køn, fordi kvinden, han elsker og begærer, i virkeligheden er til kvinder, viser meget præcist hvilke outreder i sig selv er et særsyn i disse aktuelle AIDS-tider. Netop dette har skabt forargelse og sensation i ind- og udland.

Lige siden Almodóvar som 18-årig ankom til Madrid, hvor han fik et job i det spanske telefonselskab, har han været med til at sætte den gamle hovedstad på den anden ende. I et fremgangsrigt undergrundsmiljø, som senere har fået betegnelsen "La movida Madrileña" (Det levende Madrid), har Almodóvar som skribent og sanger, i henholdsvis pornografiske fotonoveller og i sit eget punkband "Almodóvar y Mcnamara", været dybt indvolveret i denne ekspanderende kulturrevolte.

Dog koncentrerede han sig mest om at blive instruktør, ved at lave adskillige super-8 film, som han, for nemheds skyld, optog stumt, så han senere kunne præsentere dem i et selvbestaltet performanceshow, hvor han selv lagde lyd og stemmer til. Super-8 filmen **Sex går, sex kommer** fra 1977, der handler om en mand, som skifter køn, fordi kvinden, han elsker og begærer, i virkeligheden er til kvinder, viser meget præcist hvilke outrerede tanker og ideer, der ligger til grund for hans vilde historier.

Selvom de kvindelige hovedpersoner i Almodóvars første spillefilm **Pepi, Luci, Bom y otras Chicas del Moton** (1980) ikke tyer til kønsskifteoperationer, så elsker de med hinanden gennem en ekstatisk blanding af fetichistiske og sadistiske udfoldelser, som samtidig gør, at deres fælles venskabsbånd forstærkes yderligere. Filmen, der desværre lider under primitive produktionsforhold (optaget i 16mm, og siden blæst op til 35mm), omhandler pigen Luci, som voldtages af en politikommisær og siden hen forsøger at hævne sig gennem hans latent-masochistiske hustru. Den slags skatologiske og groteske vulgariteter fik selvfølgelig de spanske kulturpinger til at hoppe i sæderne af forskrækkelse, og **Pepi, Luci, Bom y otras Chicas del Moton** blev naturligvis årets kultfilm.

At Almodóvar som lille dreng skulle på katolsk kostskole, har helt sikkert haft indflydelse på hans senere virke som instruktør. Her erhvervede han sig nemlig sine første sexuelle erfaringer med de korporlige præster, som savlende kunne forkynde om synd og forladelse. Dog hader Almodóvar ikke den katolske kirke, sådan som landsfællen, den surrealistiske Buñuel, gjorde. Tværtimod, kan man næsten påstå, for i Almodóvars tredie film **Entre Tinieblas** (1983), der fortæller historien om et nonnekloster, som tager sig af narkomaner og kriminelle, har nonnerne i lighed med den Almodóvarske mentalitet og humoristiske sans, fuldstændigt identificeret sig med samfundets marginaler, og de er derfor også enten på stoffer eller

Fortsættes s. 12

Matador

Af Miquel G. Wrisberg

Matador er betegnelsen for en tyrefægter i Spanien, og selv om indledningssekvensen i **Kærlighedens matador** lægger op til tyrefægtningens drabsritualer, bruges dette dog kun som metafor for en historie om lidenskabelig kærlighed, og de mørkere sider af menneskets seksuelle begær.

Det første, som møder tilskuernes bevidsthed, er i ordets bogstavligste forstand, en ægte horrorfan. Hovedpersonen Diego Montes (Nacho Martinez) sidder nemlig og masturberer til to ældre Franco/Bava-film (**Bloody Moon/Sexmord på pigeskolen**; 1980 og **Sei Donne Per L'assassino/Blood and Black Lace/Jernhånden i rædselsnatten**; 1964). Dette kan jo unægteligt virke som den rene perversion (med al ære og respekt for den hæderlige INFERNO-læser!), i stil med Nagisa Oshimas amoralske film fra 1976, **In the Realm of the Senses/Ai no Corrida** (**I sansernes vold**), men heldigvis beholder Pedro Almodóvar sin gode latinske humor, så der konstant opretholdes en ironisk distance til den uhyggelige handling, efterhånden som historien udvikler sig.

Diego Martinez var i sin tid en berømt matador, men blev stanget i arenaen, og har, som den rette sentimentale narcissist, beholdt en gammel videooptagelse af denne tragiske oplevelse, der gjorde ham til et haltende individ. Nu underviser han istedet i den ædle drædersport på en tyrefægterskole i Madrid, hvor han med sit kyniske ansigtstræk, lidenskabeligt fortæller sine elever om kunsten at dræbe.

I en pragtfuld krydsklipning ser man tyrefægter-eleven Angel (Antonio Banderas) lytte intenst til mesteren, imens han, med sine parapsykoligske evner, forestiller sig unge matadorer stikke kårder ind i legetøjstyre, samtidig med at der udspiller sig en hed elskovsscene, hvor en kvinde elegant rækker ud efter sin sølv-hårnål, for så, i orgasmens højdepunkt, at bore den dybt ned i sin elskers nakke.

Man kan med denne film godt slå fast, at Almodóvar har bevæget sig væk fra sin oprindelige John Waters/Paul

Pedro Almodóvar

Morrisey-inspirerede filmstil. For her er tematikken lagt op til en overflod af synd, skyld og død (hvem sagde Hitchcock og De Palma?!). Men stadigvæk er humoren nærværende, ætsende og nærmest tvetydig i dets symbolik. Især forekommer sekvensen, hvor Angel i desperation vil bevise sin mandelighed overfor Diego ved at voldtage dennes kæreste, yderst tragi-komisk, eftersom der pludselig fremkommer et tordenbrag i det øjeblik, Angel får udløsning.

Dog plages Angel, som enhver anden god katolik, af skyldkomplekser og melder sig derfor til politiet, hvor han erklærer sig skyldig i både voldtægt og i de mord, der er begået i hans parapsykologiske bevidsthed.

Men som en skygge i baggrunden, skuer man surrealistiske tendenser hos Almodóvar. For det viser sig, at den nekrofil-fikserede kvinde, som optræder i Angels fantasi, i virkeligheden er den smukke og sofistikerede advokat Maria Cardenal (Assumpta Serna). Hun vil nu forsvare den lidt forsinkede pubertetsdreng Angel.

Dette persongalleri af komplicerede menneskетyper og den enestående intensitet, som instruktøren formår at skabe omkring sine hovedpersoner, gør filmen til ægte Almodóvar, samt skaber den perfekte balance mellem yin og yang; altså den aktive og spontane feminitet, som modpol til den skyldsbetyngede og maskuline passivitet. Diego og Maria ligner hinanden, og de er begge tiltrukket af døden, som den højeste eksistentielle nydelse. De finder sammen gennem Angel, som er deres skytsengel og forbindelsesled til kærlighedens lykkedal. Man henføres nærmest i en cineastisk fryd, da Almodóvar, for at markere det første møde mellem de to, bruger finalen på King Vidors gamle film **Duel in the Sun** (1946), med Gregory Peck og Jennifer Jones, der bizart viser to elskende, som skæbnesvangert kommer til at dræbe hinanden.

Kærlighedens matador er, efter min mening, noget af det bedste, Almodóvar har lavet, dels p.g.a. den flotte fortællestruktur og dels den gode instruktion, som giver personerne troværdighed.

For det kræver cojones som instruktør at fremstille to så hedonistiske sjæle, der begge søger ind til arenaens centrum, for med deres spyd at nå ind, hvor hjertet begærer, og hvor sjælen flyder ud på kærlighedens hav.

-fortsat fra side 10

selv med til at udføre ulovlige transaktioner. Filmen var hans (første) gennembrud i udlandet, hvor den ved filmfestivalen i Venedig blev lanceret under titlen **L'indiscreto Fascino del Pecatto** ("Den indiskrete fascination af synden).

Fascinationen af det syndige ligger også og ulmer i det foregående værk **Laberinto de Pasiones** (1982), der, med en blanding af nymfomani, incest og biseksualitet, forekommer at være en ren karikatur af "La movida Madrileña" i starten af 80'erne.

Disse gentagne eksempler på homoseksualitet og "opfordringer" til incest gør sig også gældne i hans senere film. Som f.eks. i **Que he Hecho yo Para Merecer Esto** (1984), hvor en stakkels husmoder (Carmen Maura) sælger sin søn til en homoseksuel tandlæge, fordi der ikke længere er penge til regningen. Senere, i en desperat handling, kommer hun til at dræbe sin mand med en lammekølle. Eller hvad med den næsten selvbiografiske **La Ley del Deseo** (1987), i hvilken den homoseksuelle filminstruktør Pablo Quinteros (Eusebio Poncela) søster helt til sin tidlige ungdom var en dreng, som skiftede køn, fordi han/hun var forelsket i faderen.

Man kan med rette sige, at den feterede skuespillerinde Carmen Maura har udfordret sit lidenskabelige talent i et slags kunstnerisk ping-pong i

ATAME!

Af Thomas Rostock

Pedro Almodóvar - det hotteste spanske instruktørnavn siden Buñuel drog sit sidste suk - beviser med sin ottende spillefilm **Bind mig, elsk mig** (dansk titel!), at han, ved siden af bevidste løft fra forbillederne John Waters og Fassbinder, skam også har haft tid til at kigge den italienske mester Dario Argento kraftig i kortene.

Faktisk er det muligt at se **Atame!** som den perfekte "companion-piece" til **Opera** (1987), idet den via sin veloplagte leg med bondage-temaet samler tråden op fra Argentos mørke pragtstykke og tumler videre med tankerne og ideerne om tvangens metode som vejen til frigørelse af passionens ukontrollable kræfter.

Selve historien centrerer sig i store træk om den unge, mentalt ustabile Ricky (Antonio Banderas i sin bedste rolle for Almodóvar!), der efter en rum tid på sindssygeanstalt endelig lukkes ud i den hårde, kolde og kyniske hverdag. Her finder han det naturligst at reintegrere sin person i den moderne samfundsorden og gøre som alle andre raske, sunde mænd: Skaffe sig en hustru! Til formålet udvælger han helt uanfægtet eks-pornostjernen Marina Osorio (smukke Victoria Abril - kendt fra Beineix' **Månen i rendestenen**) og kidnapper den nu stofmisbrugende B-skuespillerinde fra optagelserne på C-skrækfilmsproduktionen "Midnattens fantom". Han binder hende til en seng og venter så tålmodigt på, at hun skal forelske sig i ham. For ligesom at gøre det hele lidt nemmere for hende og overbevise hende om sine hæderlige intentioner, hjælper Ricky den forståeligt opbragte starlet med hendes narkoproblem og trøster med monologen: "Jeg er 23 år, jeg har 50.000 pesetas, og jeg er helt alene i verden. Jeg skal forsøge at være en god mand for dig og en god far for dine børn!"

Jeg tror ikke, jeg afslører alt for meget, når jeg røber, at Marina meget mod sin umiddelbare vilje langsomt forbarmer sig over tossen. Det umage par har nemlig en ting tilfælles, og det er selvfølgelig. at de begge længes efter en form for stabilitet og tryghed midt i den hektiske storbyjungle, der omgiver dem.

Denne længsel rådes der bogstavlig talt bod på ved de "bånd", som "binder" dem sammen og "trækker" (jeg er ved at løbe tør for tvetydige verber nu!) dem i hinandens favn. Der tilbydes hermed en symbolsk fasttøjring i omsorgens havn; et læ for det uvejr, der raser "udenfor"; og, i lighed med **Opera**, en mulighed for frigørelse af tidligere gemte følelser samt kortlægning af de indre behov, der brænder på (Ricky tegner sågar sin personlige "rejse" på et stykke papir halvvejs i filmen!). Dog er det ikke kun ved denne tematisk "snærende" (ikke flere, jeg lover!!) selverkendelsesproces, at sammenligningen med Argentos **Opera** synes begrundet. Billedsiden giver også ekko af indstillinger, for ikke at sige hele tableauer fra **Opera** såvel som andre værker i Argentos oeuvre. Hold udkig efter de mange kredsende nærbilleder af Victoria Abrils ansigt med den tiltapede mund, mens hun ligger bundet i sin lejlighed. De udstråler nøjagtigt samme fortvivlede erotiske kvalitet som Cristina Marsillachs i **Opera**. I sin tur er medium-skuddet af Antonio Banderas' hoved set mellem to tunge, mørkerød forhængsdraperier en ren hyldest til **Inferno**, og ligeledes er hele scenen fra skrækfilmen i filmen et stykke uforfalsket **Inferno** og, for den sags skyld, **Suspiria**.

Symptomatisk for Almodóvar rækker dette venlige "ligrøveri" dog langt videre end det her noterede Argento-vinkeri. Spredt med let hånd rundt om i filmen finder vi utallige små hentydninger. Personligt holdt jeg op med at

forholdet til Pedro Almodóvar. Rygterne påstår, at dette også har fundet sted på den hjemlige front. Men ved Oscar-uddelingerne i 1989, hvor **Mujeres al Borde de un Ataque de Nervios** var nomineret, gik den berømte Almodóvar/Maura-tandem i stykker: Måske fordi labyrinten af lidenskaberne havde spillet dem begge et puds, for Almodóvar har med sin nye film **Atamé!** (1989) vendt sig mod en anden skuespiller, som hans hjerte også banker intenst for. Nemlig den unge Antonio Banderas, som kunne sin parapsykologi i **Matador** (1986) og nu har bevist sine sadistiske evner i **Atamé!**.

Vi kan sikkert vente os mere fra Almodóvar, som i sine første film havde John Waters, Russ Meyer og Warhol/Morrisey som inspirationskilder, men som med **Matador** har vendt mod horrorgenrens forunderlige verden. Og som en klar pendant til dette frodige sleazeografiske ophav, udspiller Almodóvars film sig stadigvæk i en moderne popcollage, der minder om en mannequinopvisning fra 1960'erne. Ligesom "Bolero'en", som konstant optræder på filmenes musikalske lydspor og som med sine intense rytmer viderebringer et kaos af menneskelige lidenskaber og sammenflettede historier, viser Almodóvars film sig vel næsten i kulinariske termer at ligne en mærkelig sammensætning af paella og flødeskumskager. ●

tælle efter **Invasion of the Body Snatchers**-plakaten ('56-versionen, natch!) opklistret i et klipperum, Edith Masseybankassistenten i en tv-reklame (John Waters-parabelen ganske eksplicit håndteret!), klippet fra **Night of the Living Dead** på fjerneren, og Jesús Franco-instruktørklonen Maximo Espejo ("espejo" betyder"spejl" eller "forbillede" på spansk!). Ens for de uhæmmede referencer til mere eller mindre kendte genre-klassikere og -personer er imidlertid ikke, at de har det hurtige rip-off for øje, men snarere at deres tilhørsforhold til det fantastiske bruges som baggrund for den elskovs-fantasi, der træder frem i først Rickys hjerne, siden også i Marinas, og som vi ser udspillet på lærredet. De to protagonisters "tilknytning" (ak, ja!) til hinanden er, lig referencerne og al anden god kunst, resultatet af et forceret greb, og, i al dens simplicitet, en kreativ "løsning" arrangeret af den troskyldige og noget naive Ricky. Det tjener så Almodóvar til ære, at denne utilsmudsede, inderlige utopi-tro, som den unge mand formidler, i sidste ende redder sig uskadt igennem filmen og triumferende kan overleve den allesteds-nærværende virkelighed og de hårde realiteter. At Ricky får tæsk af pushere, får smidt drikkeglas i hovedet af Marina, møder bræk, pis og hånende smædeord på sin vej, er ikke hændelser, der slår ham ud af kurs eller på noget tidspunkt får ham til at glemme sit endelige mål: At skaffe sig et kærligt holdepunkt for sin identitetssøgen og en positiv modgift for sit lettere forstyrrede sind.

Atamés vedkendelse af fantasien, drømmen og lidenskabens magt er indiskutabelt

den største styrke i en film, der ellers tæller andre flotte kvalitets-trademarks som fotograf José Luis Alcaines postmodernistiske farveladedrøn (never a dull color!), Ennio Morricones citerende horrorscore og set decorators Ferrán Sánchez og Carlos Ma. Camberos labre indendørsdesign. Hvor man derimod godt kan sætte en lille kritisk pegefinger, er ved Almodóvars vanlige bombardement af komiske pointer, forargende visuelle stik-piller og generelle kaotiske indfald. Normalt er disse alfa-omega for den spanske provokatør og ganske synonym med hans stilistiske attitude, men i **Atame!** forekommer deres relation til det tematiske indhold alt for ofte til at være af en temmelig tilfældig og overfladisk karakter. Deres tilstedeværelse har i hvert fald ingen større effekt ud over den forbipasserende morskab og fumler til dels i forholdet til den rene narrative fremdrift. Et mindre klagepunkt, måske, men ikke desto mindre et velbegrundet sådant. Almodóvar har trods alt vist sit talent for at holde kombinationen Seriøsitet/Humor glødende i den Oscar-nominerede **Mujeres al Borde de un Ataque de Nervios (Kvinder på randen af nervøst sammenbrud**, 1988) og burde vel ved denne sent fremskredne time have lært lektien udenad.

Lad dog ikke mit på "falderebet" (jeg giver op!) småsure opstød afskrække jer fra at opsøge landets biografer fra filmens julepremiere og fremefter. **Atame!** er dertil for interessant en film, og den er tillige på dens egen, specielle måde en vældig underholdende og pirrende kuriositet. Alene sex-scenerne turde være nok til at få folk til at spærre øjnene op, og jeg skal sent glemme synet af en mekanisk legetøjsfrømand, der langsomt svømmer sig vej op i skødet på en veltilfreds, karbadende frk. Abril. Gad vide om Almodóvar alligevel mente noget alvorligt med den Jesús Franco-reference!?!

ALMODOVAR-FILMOGRAFI

v. Miguel Gasull Wrisberg
& Thomas Rostock.

amatør- og kortfilm:

1974: DOS PUTAS, O HISTORIA DE AMOR QUE TERMINA EN BODA (To ludere, eller en kærlighedshistorie, som ender med bryllup) - super-8, l: 10 min.
FILM POLITICO (Politisk film) - super-8, l: 4 min.
1975: LA CAIDA DE SODOMA (Sodomas fald) - super-8, l: 10 min.
HOMENAJE (Hyldest) - super-8, l: ?
EL SUEÑO, O LA ESTRELLA (Drømmen, eller stjernen) - super-8, l: 12 min.
BLANCOR (hvidhed) - super-8, l: 5 min.
1976: TRAILER DE WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF (En trailer for Who's Afraid of Virginia Woolf) - super-8, l: 5 min.
SEA CARITATIVO (Vis barmhjertighed) - super-8, l: 5 min.
1977: LAS TRES VENTAJAS DE PONTE (De tre fordele ved Ponte) - super-8, l: 5 min.
SEXO VA, SEXO VIENE (Sex går, sex kommer) - super-8, l: 17 min.
COMPLEMENTOS - samling af kortfilm, der simulerer nyheder, reklamefilm og filmtrailers. Inkluderer "Film Politico" (1974), "Blancor" (1975) etc.
1978: FOLLE... FOLLE... FÓLLEME... TIM (Knep, knep, knep mig... Tim) - super-8, l: ca. 90 min.
SALOMÉ (Salome) - 16mm, l: 11 min.

instruktion - spillefilm:

1980: PEPI, LUCI, BOM Y OTRAS CHICAS DEL MONTÓN (Pepi, Luci, Bom og piger og alle de andre piger i slænget/Pepi, Luci, Bom and others girls all like mom).
Instr & manus: Pedro Almodovar.
Prod: Pepón Corominas for Figaro Films.
Foto: Paco Femenia.
Klip: José Salcedo.
Musik: Hispavox.
Medv: Carmen Maura, Eva Siva, Olvido Gara "Alaska" m.fl.
Længde: 80 min.

1982: LABERINTO DE PASIONES (Lidenskabernes labyrint/Labyrinth of passions).
Instr & manus: Pedro Almodovar.
Prod: Andrés Santana for Alphaville.
Foto: Angel Luis Fernández.
Klip: José Salcedo.
Musik: Bernardo Bonezzi, F. McNamara & Almodovar.
Medv: Cecilia Roth, Imanol Arias, Helga Liné m.fl.
Længde: 100 min.

1983: ENTRE TINIEBLAS (Mellem mørke/Dark habits/Sisters of darkness/Sisters of night).
Instr & manus: Pedro Almodovar.
Prod: Tadeo Villalba for Tesauro/Kaktus.
Foto: Angel Luis Fernández.
Klip: José Salcedo.
Musik: Cam España S. A.
Medv: Cristina Sánchez Pascuel, Julieta Serrano, Marisa Paredes, Carmen Maura m.fl.
Længde: 115 min.

1984: ¿QUÉ HE HECHO YO PARA MERECER ÉSTO!! (Hvad har jeg gjort for at fortjene dette!!/What have I done to deserve this?).
Instr & manus: Pedro Almodovar.
Prod: Tadeo Villalba for Tesauro/Kaktus.
Foto: Angel Luis Fernández.
Klip: José Salcedo.
Musik: Bernardo Bonezzi.
Medv: Carmen Maura, Chus Lampreave, Angel de Andrés-Lopéz m.fl.
Længde: 101 min.

1986: MATADOR (Dk-bio: Kærlighedens matador; dist: DanIna Film/Matador).
Instr: Pedro Almodovar.
Manus: Almodovar & Jesús Ferrero
Prod: Andrés Vicente Gómez i samarbejde med Ministerio de Cultura og Spansk TVE.
Foto: Angel Luis Fernández.
Klip: José Salcedo.
Musik: Bernardo Bonezzi.
Medv: Assumpta Serna, Antonio Banderas, Nacho Martinez, Eva Cobo m.fl.
Længde: 104 min.

1987: LA LEY DEL DESEO (Begærets lov/The law of desire).
Instr & manus: Pedro Almodovar.
Prod: El Deseo S. A./Lauren Films i samarb. m. Ministerio de Cultura, Esther Garcia.
Foto: Angel Luis Fernández.
Klip: José Salcedo.
Musik: Bernardo Bonezzi m.fl.
Medv: Eusebio Poncela, Carmen Maura, Antonio Banderas, Miguel Molina m.fl.
Længde: 100 min.

1988: MUJERES AL BORDE DE UN ATAQUE DE NERVIOS (Dk-bio/-video: Kvinder på randen af nervøst sammenbrud; dist: Pathé/Nordisk/Women on the verge of a nervous breakdown).
Instr & manus: Pedro Almodovar.
Prod: El Deseo S. A./Lauren Films, Augustín Almodovar.
Foto: José Luis Alcaine.
Klip: José Salcedo.
Musik: Bernardo Bonezzi.
Medv: Carmen Maura, Fernando Guillen, Antonio Banderas, Julieta Serrano, Maria Barranco, Rossy De Palma m.fl.
Længde: 89 min.

1989: ATAME! (Dk-bio: Bind mig, elsk mig; dist: Metronome/Tie me up, tie me down!).
Instr & manus: Pedro Almodovar.
Prod: El Deseo S. A. i samarb. m. Ministerio de Cultura, Augustín Almodovar.
Foto: José Luis Alcaine.
Klip: José Salcedo.
Musik: Ennio Morricone.
Medv: Victoria Abril, Antonio Banderas, Loles Leon, Francisco Rabal m.fl.
Længde: 102 min.

urealiseret projekt:

TACONES LEJANOS (Fjerne hæle) - "To piger myrder deres mor... Det er en western!" - Pedro Almodovar.

tv-arbejde:

1985: TRAILER PARA AMANTES DE LO PHOHIBIDO (En trailer for elskere af det forbudte) - videoproduktion til spansk TVE.

andet:

EL SUEÑO DE LA RAZON (Fornuftens søvn) - novellesamling.
FUEGO EN LAS ENTRAÑAS (Brand i indvoldene) - kort roman.
TODO TUYA! (Kun din!) - pornografisk fotonovelle.
+ diverse artikler til aviser og magasiner: El Pais, Diario 16, La Luna etc.
Medlem af punk-/rockgruppen "Almodovar y McNamara". ●

Er du til

HORROR- & KULTFILM?!

Så se her:

**Bad Taste, Scanners, Videodrome, Re-animator,
Dawn of the Dead, Day of the Dead, Evil Dead 1 & 2,
From Beyond, Hellraiser, Hairspray, The Howling 1 & 2,
Eraserhead, Blue Velvet, Cohen & Tate, Titanfind,
Blood Simple, Friday the 13th part 1-6** m.m.

Dette er kun en lille del af vores udvalg - De fleste er uden danske undertekster. Standardpris kr. 159,-
Enkelte dyrere - få billigere!!!
Bemærk specialimport af bl.a.
NEKROMANTIK og **DER TODESKING**
Pris/stk. 299,-

ROCK UGLEN har også et stort udvalg i heavy, hardcore, punk, death, grindcore, funkmetal/core, thrash, rock & blues!

Ring eller skriv efter vores gratis nyhedsliste!
Postordre ekspederes hurtigt og effektivt!

ROCK UGLEN
TAGENSVEJ 204 2400 NV
01 85 62 40

ROCK UGLEN ROCKER BARE BEDRE!!

TWIN PEAKS

Peaks-freaks eller -feber?!
INFERNO ser på David Lynchs mærkværdige tv-serie!

Af **Peter Risby Hansen**

Danske tv-seere er nu blevet trukket med ned i den dybe og fascinerende malmstrøm, der udgør David Lynchs mærkelige verden. Og det var ikke kun os garvede medlemmer af "the Lynch-mob", der med let rystende hænder betjente tv'ets og videoens fjernbetjeninger hver gang der blev blændet op for **Twin Peaks**.

David Lynchs tv-debut har gjort ham til et house-hold word, og danske blade, lige fra "Levende Billeder" til "Alt for damerne", har fundet anledning til at spekulere på, om Lynch er postmodernist, surrealist eller blot en gal mand med et kamera! I modsætning til ovennævnte sprøjter, behøver Lynch selvklart ingen nærmere præsentation i INFERNO, og bladets hellige haller vil ej heller blive besudlet med fornærmede perfiditeter, som at se Kyle MacLachlans rollenavn benævnt som Dave(!) Cooper, Lynch kaldet for en Hollywood-dreng(!) og **Eraserhead** beskrevet via et fejlagtigt synopsis.

Lynch har succesrigt overført Lumberton-universet fra kult-klassikeren **Blue Velvet** til den nært beslægtede. lille tømmerby kaldet **Twin Peaks** i primetime-serial'en af samme navn. I dette kunststykke har han fået god støtte fra teleplayforfatteren Mark Frost, højt besunget som en af folkene bag den vittige, men underligt ligegyldige **Hill Street Blues**. Skal man tro rygterne har det været Frosts opgave at få et bare nogenlunde tilforladeligt, overordnet plot ud af de mange enkeltstående, besnærende sekvenser, som for en stor dels vedkommende er udtænkt af Lynch, mens han var "høj" af kaffe med overdoseret sukkerindhold!

Federal Bureau of Investigation Special Agent Dale Cooper (Kyle MacLachlan) og Twin Peaks-sheriffenn Harry S. Truman (Michael Ontkean) på sporet af Lauras morder.

En anden samlende faktor er Angelo Badalamentis sært suggestive musik, der med pågående poppede og underligt jazz'ede passager går ind og understreger stemningerne i de tableauer, som Lynch og Frost har sat sammen i et filigran-arbejde over temaet: Hvem myrdede Laura Palmer?

Drømmene spiller en helt overordnet rolle i opløsningen af denne mordgåde, ganske godt klaret i det hidtil så ømfindtlige tv-medie, der har været forvænt med anderledes håndfaste opklaringsmetoder. Lynch tør lade drømme-sekvenserne besidde en stor grad af mystifikation og tilsyneladende irrelevans, og han bekender derved sit tilhørsforhold til surrealismen, næsten mere udtalt end nogensinde tidligere!

I USA har kritikkerne kappedes om at navngive dette epokegørende tv-fænomen.

"Gothic Soap" og "Black Soap" er to af de mest rammende forslag. **Twin Peaks** har oplagt mange af de stiltræk, som kendetegnede den klassiske skræk/romantiske, gotiske roman; snørklet handlingsforløb, naturbetagelse, romantiske overtoner samt dunkle, okkulte undertoner: Sheriff Harry S. Trumans (Michael Ontkean) afsløring: "There's a sort of evil out there! - Something very, very strange in those old woods!" (Nicolas får således ikke sit break).

Ligeledes er der klare henvisninger tilbage i detektiv-litteraturen, lige fra Edgar Allan Poe og frem, samt til de amerikanske Film Noir's fra 1940/50'erne (med Howard Hawks enigmatiske og flere steder usammenhængende **The Big Sleep**, som det mest bedste eksempel).

Lynch og Frosts sande genistreg består i skabelsen af Dale Cooper-figuren, en FBI-mand, der i Kyle MacLachlans helt virtuose low key-fortolkning fremstår som en "Marlowe/Holmes from outer space"! Ikke ulig MacLachlan i den fortrinlige **The Hidden (Dødsruten)**. I vinteren 1985 deltog Kyle MacLachlan i den hårdt tiltrængte publicity-tour for Lynchs megabomb **Dune** (dog et gensyn værd på video) (Glem det! -red.). Dengang 25-årige MacLachlan, var blot endnu en ung filmdebuterende skuespiller med Shakespeare-erfaring, og mest overraskende var det, at han in natura nærmest fremstod som en slags velklædt og velopdragen rockstjerne (så er da pudsigt, han snart kan ses i rollen som trommeslageren Ray Manzarek i Oliver Stones **The Doors**-film!). "An actor with immense mental and physical power and at the same time a genuine spiritual quality, a sort of innocence." Således beskriver Lynch sin foretrukne skuespiller. MacLachlan har i sit fortsatte samarbejde med Lynch undergået en rivende udvikling, og selvom folk i kredsen omkring David Lynch blot ser ham som en fysisk stand-in for Lynchs egen person i filmene, skal det ikke nægtes, at et pressemøde med Kyle MacLachlan, i dag, ville aftvinge større æresfrygt fra undertegnede.

DR har nu købt hele 22 afsnit af **Twin Peaks**, hvoraf kun piloten samt enkelte andre afsnit er skrevet og instrueret af Lynch selv. Lynch kan imidlertid ses i rollen som Dale Coopers supervisor Gordon Cole, en rolle han allerede har lagt stemme til i den første serie. "Producenten" Lynch vil sikkert kunne bevare sin indflydelse. I modsætning til film, er tv oplagt et "producers medium": Rod Serlings **Twilight Zone** og Gene Roddenberrys **Star Trek**.

Sheriff Truman:
"Coop, tell me... the idea for all this really came from a dream?"

FBI-agent Cooper:
"Yes, it did!"

-TWIN PEAKS

Alligevel er det med lidt bange anelser man er gået ind til de nye afsnit. Man kan frygte, at tv-selskabet ABC blot forsøger en gentagelse af deres tidligere succes med **Peyton Place**, et lille New England samfund, hjemsøgt af mord og erotiske forviklinger i hele 514 episoder! På trods af de mange muligheder i seriens persongalleri har man næppe lyst til at besøge **Twin Peaks** så mange gange, det vil i øvrigt også koste en formue i videobånd!

Man kunne måske have drømt om et **The Special Agent, Dale Cooper, FBI-show**, med MacLachlans vidunderlige detektiv som hovedpersonen i en række varierede eventyr, så seerne ikke falder fra.

Anyway - alt kan ske, og herfra skal der om de første syv (otte!) afsnit af **Twin Peaks** blot rundes af med konstateringen: Damn good show! ●

TWIN PEAKS LOG

1. sæson:

Pilot: Instr: David Lynch; manus: Mark Frost & David Lynch.

1. episode: I: Duwayne Dunham, m: Mark Frost & David Lynch.

2. episode: I: David Lynch; m: Mark Frost & David Lynch.

3. episode: I: Tina Rathborne; m: Harley Peyton.

4. episode: I: Tim Hunter; m: Robert Engels.

5. episode: Lesli Linker Glatter; m: Mark Frost.

6. episode: Caleb Deschanel; m: Harley Peyton.

7. episode: Mark Frost, m: Mark Frost. (episode 6 & 7 blev i Danmarks Radio sendt i sammenklippet version!)

TWIN PEAKS
Produceret af Lynch/Frost Productions in assocation with Propaganda Films for ABC TV, 1990.
Executive producers:
Mark Frost & David Lynch.
Foto: Frank Byers.
Musik: Angelo Badalamenti.
Faste medvirkende: Kyle MacLachlan (Dale Cooper), Michael Ontkean (Sheriff Harry S. Truman), Mädchen Amick (Shelly Johnson), Dana Ashbrook (Bobby Briggs), Richard Beymer (Benjamin Horne), Lara Flynn Boyle (Donna Hayward), Sherilyn Fenn (Audrey Horne), Warren Frost (Dr. William Hayward), Peggy Lipton (Norma Jennings), James Marshall (James Hurley), Everett McGill (Big Ed Hurley), Jack Nance (Pete Martell), Ray Wise (Leland Palmer), Joan Chen (Josie Packard), Piper Laurie (Catherine Martell), Harry Goaz (Andy Brennan), Michael Horse (Hawk), Sheryl Lee (Laura Palmer/Madeleine Ferguson), Russ Tamblyn (Dr. Lawrence Jacoby), Grace Zabriskie (Sarah Palmer), David Patrick Kelly (Jerry Horne), Chris Mulkey (Hank Jennings), Miquel Ferrer (Albert Rosenfield), Victoria Caitlin (Blackie), Charlotte Stewart (Betty Briggs), Catherine Coulson (The Log Lady), Gary Hershberger (Mike Nelson), Mary Jo Deschanel (Eileen Hayward), Michael Anderson (The little Man in the dream), Frank Silva ("Killer" Bob), Eric DaRe (Leo Johnson), Kimmy Robertson (Lucy Moran), Julee Cruise (Girlsinger).

-credits til 2. sæson følger i næste nr.!

SENESTE LYNCH-PEEK!!

Hvor det før i tiden tog flere år mellem David Lynchs film, slynger han dem nu ud af ærmet: Musical'en INDUSTRIAL SYMPHONY, kotfilm som THE COWBOY AND THE FRENCHMAN, reklamespots for parfume og så naturligvis tv-serien TWIN PEAKS samt Cannes-vinderen WILD AT HEART.

David Lynchs næste projekt er hans version af Robert Wienes THE CABINET OF DR. CALIGARI (1919). På nuværende tidspunkt vides kun filmens titel: THE CABINET OF DR. RAMIREZ. More news later!!!

SAM RAIMI

-En introduktion til instruktøren bag EVIL DEAD I & II og DARKMAN!

Af **Henrik Sylow**

- My aspiration is to tell entertaining stories through the medium of film, stories that are as visually exciting as possible and that hopefully will create an experience that is uplifting for the audience!
-Sam Raimi

Vi lever i en tid, hvor Hollywood oversvømmer markedet med dyre, effektbaserede og ret kedelige film, der bliver produceret hurtigere end de italienske producenter kan nå at plagiere dem.

Som repræsentant for den nye amerikanske uafhængige filmindustri har Sam Raimi, sammen med folk som George A. Romero, Joel & Ethan Coen og Spike Lee, kæmpet mod Hollywoods indavl af en filmindustri. Hans kamp og hans film er således blevet til den helt personlige stil, der har haft langt større betydning for nutidens film, end man måske umiddelbart tror. Det er film, som er så stærke i deres visuelle indtryk, at publikum efterlades i en tilstand af behagelig lammelse. Jo længere denne tilstand varer, jo bedre er filmen. Raimis aggresivitet og konstante stræben efter kameraets grænser - en kombination, der mest af alt ligner en krydsning af tegneseriesproget og Fritz Lang - er idag absorberet af professionelle og mere berømte filmfolk. Det er denne stil, som, hvis manden kunne tage sige en smule mere sammen og blive voksen, ville kunne gøre ham til en af vor tids dygtigste instruktører.

Samuel Raimi, fødtes i 1960 i forstadsbyen Ferndale, som ligger lige op til Detroit. Han var det første barn i familien, snart efterfulgt af lillebrødrene Ivan og Theodore. Raimis fascination af mediet kom, da han var seks. Faderen viste familiefilm i kælderen, og Raimi var henrykt over, at man kunne indfange virkeligheden og genafspille den. Senere samme år drog familien i biografen for at se **Fantastic Voyage**, og selv om faderen forsikrede knægten om, at det hele kun var "specielle effekter", var Raimi imponeret. At man gennem simpelt snyderi kunne få folk til at tro på, at en formindsket ubåd sejlede rundt inde i et menneske, resulterede i, at Raimi allerede dengang besluttede sig for, at han ville lave film.

Da legekammeraten Scott Spiegel fik et videokamera, var der derfor ingen tid at spilde. De begyndte staks at indspille det ene videobånd efter det andet. Det var dog først, da Raimi på sin 13-års fødselsdag fik et 8mm kamera, at der for alvor skete ting og sager. Mulighederne blev udnyttet maximalt. Alle lommepengene gik til deres hjemmeproduktioner, og når der ikke var flere lommepenge, så skovlede de sne, eller samlede blade.

Alt, hvad de så i fjernsynet blev kopieret i deres egne film, som mestendels omhandlede temaet "good guy vs. bad guy". Ingen lagde dog særlig vægt på dette. For Raimi og vennerne gjaldt det bare om at have det sjovt.

Med tiden forstod Raimi imidlertid, at vil man leve af at lave film, skal der mere til. Derfor indskiver både han, broderen Ivan og Scott Spiegel sig i 1977 på Michigan State University of Creative Filmmaking (MSUCF). Her havde de dramatik, klippeteknik, filmfotografi og hvad der nu hører sig til. Raimi selv gik her meget op i klassisk litteratur, da ingen efter hans mening, kunne gå forkert i byen med den.

På MSUCF mødte han Robert Tapert, en medstuderende, som var lige så betaget af mediet som Raimi. Sammen besluttede de sig for at tjene ekstra lommepenge ved at lave film. De skrev manuskripterne i week-enderne. De filmede, klippede og komponerede også selv musikken, for siden at fremvise værkerne i et lokale, de havde lånt på skolen. Ivan og Robert stod for billetsalget, mens Raimi opererede projektoren. Men deres detektivfilm, der gik under titler som **Clockwork** og **Six Months to Live**, blev dog ikke de helt sto-

re successer. For selvom de tjente godt, så var de alligevel trætte af publikums evindelige buh-råb over den platte humor. Af den grund besluttede de sig for at lave en seriøs film. Roberts studiekollega, fx-wizard og illustatoren Tom Sullivan, der selv havde lavet en eftersigende katastrofal gyser ved navn **Cry of Cthulhu**, kom med i gruppen. Han blev sat til at skabe effekterne til den næste film, og samtidig tegne deres annoncer i skolebladet; og den "seriøse" film blev **The Happy Valley Kid: The Story of a Student Driven Mad**, som handlede om en studerende, der, misbrugt af sine lærere og forladt af sin kæreste, flippede ud lige før eksamen. Set ud fra deres tidlige produktioner, var **The Happy Valley Kid** en succes. Samtidig startede man en amatørfilmfestival på MSUCF, og så vist vides, finder man den dag idag **The Happy Valley Kid** på programmet.

I foråret 1979 kom Tapert med forslaget om at lave en rigtig biograffilm. De havde gennem den sidste tid levet af overskuddet fra de små film, så hvorfor ikke prøve lykken. Det første problem gik på, hvilken slags film, de skulle lave. Efter megen diskussion blev de enige om at lave en gyserfilm af den simple årsag, at den slags var let at lave, og gik det ikke godt, kunne den altid vises som drive-in-sideshow.

Da ingen kendte meget til genren, brugte de deres sommerferie på at se den ene gyserfilm efter den anden. Research var vigtigt. På samme tid inddelte de arbejdsfunktionerne: Raimi som instruktør, Tom skulle stå for effekterne og Robert skulle producere. Nu manglede de bare en skuespiller.

Til undsætning kom i sensommeren '79 Bruce Cambell, en ung, lovende skuespiller, som kun havde medvirket i et par reklamefilm. Sammen dannede de deres eget filmselskab Renaissance Motion Pictures.

De begyndte at eksperimentere med at lave små gysere for at lære nogle tricks. Raimi skrev et manuskript med arbejdstitlen **Book of the Dead** tydeligt under indflydelse af Sullivans kendskab til H.P. Lovecraft. Nu manglede de blot en ting: Penge! De forlod skolen og fik småjobs som kassedamer, taxachauffører og lignende i forsøget på at skaffe lidt startkapital. De lavede så den 30 minutter lange gyser **Within the Woods** med Cambell som monster. Filmen blev vist for Detroits mulige investorer; læger, advokater og så videre indtil, de til sidst at have skrabet den totale sum af $385.000 sammen for hvilke de optog en endelig 16mm-spillefilm. En kaotisk, men også ret effektfuld gyser om en flok unge mennesker, der ankommer til et gammelt hus i en mørk skov. Her finder de den mystiske bog, som de begynder at læse højt fra, hvilket bl.a. resulterer i, at flere af dem besættes af de døde.

EVIL DEAD 2

Titlen **Evil Dead** fik filmen af salgskonsulenten Irvin Shapiro. Han mente "Book" lød alt for intellektuelt, og gyserpublikummet ville derfor blive skræmt væk. "Dead" var godt, så han hæftede bare "Evil" foran.

Økonomisk blev **Evil Dead** ingen stor succes, og det var til trods for, at den efter sin screening i Cannes blev rost til skyerne af bl.a. Stephen King, der mente, det var en af de uhyggeligste film nogensinde. Men filmens ukendte besætning samt dens X-rating arbejdede mod den, og det var først henad 1985, at filmen havde indspillet sig selv.

Embassy Pictures syntes nu alligevel, der var visse potentialer i den unge fyr, så de tilbød ham at lave en sequel. Men eftersom filmselskabet ikke ønskede Bruce Cambell i hovedrollen , afslog Raimi. Istedet lavede han den campede slapstick-farce **Crimewave** efter et manuskript, han havde skrevet sammen med vennerne Joel & Ethan Coen. Heller ikke denne gang lykkedes det Raimi at nå den brede befolkning, og allerede inden filmens release, klippede Embassy filmen om uden at konsultere med Raimi. Men til ingen nytte. **Crimewave** blev en total fiasko. Raimi var nu ved at gå i hundene, især efter Coen-brødrenes enorme succes med deres debut-film **Blood Simple**.

En rolle som psycho-leder af en dødskult i vennen og instruktøren Scott Spiegels **Thou Shalt not Kill... Except** (1985) gjorde humøret lidt bedre, og tingene tog for alvor fart, da Dino DeLaurentiis, efter at have set **Evil Dead**, opsøgte ham med en flot sum penge og forslog ham at filmatisere Stephen King-romanen "Thinner". Raimi syntes dog "Thinner"-konceptet (en mand, der svinder ind i utrolig hast) var umuligt at realisere fyldestgørende for det efterhånden mere krævende og kritiske publikum. Laurentiis gav derpå Raimi $3.500.000 samt frie hænder til at lave "hvad som helst, på hvilken som helst måde". Så Raimi samlede vennerne og gik igang med at indspille **Evil Dead II: Dead By Dawn**, som egentlig ikke er en decideret fortsættelse. Raimis intentioner var at lave en bedre original. Denne gang mere humoristisk og med kameraet i hovedrollen. Et par af originalens figurer blev elimineret til fordel for nye; og filmens første halvdel er ren genindspilning, mens sidste halvdel fortsætter fra det sted, forgængeren stoppede. Historien blev kørt fuldt ud, og ef-

fektfolk som Mark Shostrom, Savini-assistenterne: Greg Nicotero og Howard Berger, Catizone og animatoren Doug Beswick sørgede for de sjove og groteske effekter. Og selv om X-ratingen var som sand i distributionssystemet, blev filmen godt modtaget. Raimi var imidlertid godt klar over, at succesen kunne have været større, men som han selv udtrykker det: "En films styrke ligger i dens originale intentioner".

Raimi flyttede nu til Hollywood, hvor han delte hus sammen med en anden newcomer: Holly Hunter (der jo senere fik hovedrollen i Coen-brødrenes **Raising Arizona**). Han kom også med i kredsen af kendte horror-instruktører, og fik derved en cameo i William Lustigs **Maniac Cop** (some connections? -red.).

Næsten samtidig tilbød Universal ham nu at lave den ene gyserfilm efter den anden, heriblandt **The Fly II**, men Raimi sagde nej tak. Han ville ikke rammes af "sequeltites" eller sættes i bås. Robert Tapert arbejdede stærkt på, at få noget op at stå, og da Universal fik fingre i en af Raimis små noveller, spurgte de, om han havde interesse i at realisere den, hvilket han så indvilgede i. Chuck Pfarrer skrev det første udkast til Raimis **Darkman**, men der måtte 9 yderligere omskrivninger til (hvoraf Ivan og Sam skrev de 8), førend Universal gav grønt lys. **Darkman** omhandler en videnskabsmands jagt efter kunstig hud - og er tydeligvis baseret på Michael Curtiz' **Doctor X** (1931) - men efterhånden bliver han et udskud, der bruger sin opfindelse til at bekæmpe kriminalitet. Det er således ikke sært, at historien minder om en blanding af **Phantom of the Opera**, **Batman** og især tegneserien "The Shadow". Raimi ønskede dog ikke at at gengive en ærketype, men nærmere et uheldigt og et ulykkeligt menneske. **Darkman** er derfor både nærsynet og trøstespiser (helst: chokoladebarer), og dertil indeholder filmen eksempler på den skizofreni, Tim Burtons **Batman** manglede.

Problemet, de nu stod overfor, var alle de penge, de havde fået. Hverken Tapert eller Raimi havde nogensinde før haft $11 mill. at lege med, så de prøvede at flikke en $5 mill. film sammen, for siden at bygge ud. De gav derfor uden videre $400.000 til makeup-afdelingen, der var under ledelse af Tony (**The Blob**) Gardner.

Også skuespillerne skabte vanskeligheder. Normalt kunne Raimi bare snakke med folk om instruktionen, fordi han kendte dem, men nu havde han med top-professionelle folk at gøre. Den kvindelige hovedrolle Frances McDormand, gav ham de største problemer, da hun forventede det samme af ham, som fra de instruktører, hun tidligere havde arbejdet sammen med, såsom Alan Parker og The Coens. Dog indså Raimi, at det ikke længere var skolekammerater, han arbejdede med, men derimod professionelle filmfolk. Han var tvunget til selv at blive professionel.

Raimi havde alligevel plads til at takke vennerne for deres støtte, og vi finder derfor både John Landis, Jenny Agutter, William Lustig, Scott Spiegel og Bruce Cambell i Cameo-roller.

Darkman blev en succes, den som Raimi så hårdt havde brug for. Den gav rekord-stort overskud ved den amerikanske box-office, og fik storslåede anmeldelser. Det vigtigere var dog, at parret Raimi og Tapert endelig er kommet ind i varmen, og at Raimi er blevet et navn, som de fleste biografgængere nu kan forholde sig til. Dette, samt den store fremgang for **Darkman**, giver forhåbentlig større budgetter, samt friere hænder fra studierne, at arbejde med.

Hvad fremtiden vil byde er endnu ikke sikkert. Raimi har nu i 3 år lovet os en fortsættelse til **Evil Dead II**, og den skulle eftersigende komme i foråret 1991. Skal blikket imidlertid rettes forud, må man konstatere, at det er hos de store studio'er og selskaber, at det sneer, og det er her, Raimi bør bruge sine kræfter. Det vil markere hans person udaftil i langt højere grad!

amatørfilm og kortfilm:
1977: CLOCKWORK - super-8.
1978: IT'S MURDER - super-8.
SIX MONTHS TO LIVE - super-8.
THE HAPPY VALLEY KID: THE STORY OF A STUDENT DRIVEN MAD - super-8.
1979: WITHIN THE WOODS - super-8.

instruktion - spillefilm:
1982: THE EVIL DEAD.
Instr/manus: Sam Raimi.
Prod: Robert Tapert.
Foto: Tim Philo.
Klip: Edna Ruth Paul (ass: Joel Coen).
Musik: Joseph LoDuca.
Medv: Bruce Cambell, Ellen Sandweiss, Betsy Baker, Hal Delrich og Sarah York.
Længde: 85 min.

1984: CRIMEWAVE (Dk-bio: Brdr. Mord/Dk-video: Ring, så myrder vi!; dist: Warner-Metronome).
Instr: Sam Raimi.
Manus: Sam Raimi, Joel & Ethan Coen.
Prod: Robert Tapert.
Foto: Robert Primes.
Klip: Michael Kiley.
Musik: Arlon Ober.
Medv: Louise Lasser, Paul Smith, Brion James, Sheree Wilson, Bruce Cambell, Ed Pressman m.fl.
Længde: 83 min.

1987: EVIL DEAD II: DEAD BY DAWN (Dk-video: Evil Dead II - Udrydderen; dist: ABCollection v/Rapport-Video).
Instr: Sam Raimi.
Manus: Sam Raimi & Scott Spiegel.
Prod: Robert Tapert.
Foto: Peter Deming.
Klip: Kaye Davis.
Musik: Joseph LoDuca.
Medv: Bruce Cambell, Sarah Berry, Dan Hicks, Kassie Wesley, Ted Raimi, Denise Bixler og Richard Domeier.
Længde: 85 min.

1990: DARKMAN (Dk-bio: Darkman; dist: UIP).
Instr: Sam Raimi.
Manus: Chuck Pharrer, Ivan & Sam Raimi, Daniel & Joshua Goldin.
Prod: Robert Tapert.
Foto: Bill Pope.
Klip: (sup:) Bud Smith & Scott Smith og David Stiven.
Musik: Danny Elfman.
Medv: Liam Nelson, Frances McDormand,Colin Friels, Larry Drake m.fl.
Længde: 95 min.

producent:
1989: EASY WHEELS (Dk-video: Hunulvene; dist: Egmont).

cameos:
THOU SHALT NOT KILL... EXCEPT! (Sgt. Strikers krig); MANIAC COP (-); INTRUDER; MANIAC COP 2 (-)

DARKMAN

Kan Sam Raimi klare det svære spring fra independent/low budget til mainstream/big project!?

Chr. Bjergmose

Lad mig hellere med det samme slå fast, at Sam Raimis **Darkman** ikke er en ny **Evil Dead**. Det er nok grunden til, at hans fans føler sig snydt, når de forlader biografen. Filmen er dog ikke så dårlig endda, og de gængse biografgængere (som ikke kender Raimi) syntes da også at have moret sig.

Historien er der ikke meget kød på, men here goes: En videnskabsmand opfinder en genial opofindelse, hvor han kan skabe kunstigt hud; hans kæreste finder et vigtigt og afslørende regnskabspapir. Hendes lede boss bomber vor videnskabsmand og helt. Han overlever, men er blevet vansiret. Han bruger derfor sin opfindelse til hævnen... Slut!!

Filmen er en slags mainstream **Evil Dead** med flotte billeder; især huskes plastik-fuglen, der vip efter vip kommer nærmere tændsatsen - og selve eksplotionen, med vor helt flyvende ud af vinduet og gennem luften, hvorefter han lander i en sø hundrede meter derfra. Bruce Cambells cameo trækker altid op, og fremtiden lover godt:

Nu kender et større publikum Raimi, så når **Evil Dead III** engang får premiere bliver den med garanti et hit. Hollywood ser horror-potentialet, laver en masse film og så kører karusellen (ja tak, så længe der ikke kommer flere Pet Sematary-lignende gyser(?)-film!! -red.)!!

Kort sagt: Mainstream Raimi er langt bedre end slet ingen Raimi.

Thomas Rostock

"The camera is NOT the star", var den forsikrelse, en forsigtig Sam Raimi vovede at fremføre under selve optagelserne til **Darkman**. Helgarderende tilføjede han: "Either I've cut my own throat, or it will really work on those terms!"

Well, måske var Detroit-opkomlingen begyndt at mærke fiaskoens sved på sin pande, for, hvor meget er en **Evil Dead**'er som Raimi i virkeligheden værd, når man for alvor begynder at skrælle kameravirtousiteten af hans filmiske "talent"? Ikke ret meget, viser det sig desværre!

Darkmans fattige variation på **Batman** og **The Elephant Man** træder alt for ofte vande mellem sine special effects-højdepunkter og kommer på intet tidspunkt ind på livet af den romance, der postuleres at eksistere mellem en fortabt Frances McDormand (spildt i en utaknemmelig rolle!) og den først blide videnskabsmand Westlake (Liam Neeson - endnu mere fortabt!), siden sindssyge, gazeindbundne Darkman. Heller ikke den relativt simple gerning at skabe en nogenlunde troværdig mytologisk atmosfære omkring Darkmans tilblivelse som storbyens gådefulde hævner og tilintetgører af gangsterleder Larry Drakes (debile Barney fra **L.A.Law**!) domæne, lykkes, og filmen er lidt af en ørkenvandring som følge.

Jeg må blankt erkende, at jeg er dybt skuffet over dette kalkulerede ryk mod main-stream-accept fra den tidligere X-ratede kultfigur Raimi (**Evil Dead 2** hører til en af mine absolutte favorit-film!), og man kan måske argumentere, at det skyldes mine for højt opskruede forventninger. Der er således et par oaser i filmen, der burde stille enhver tilfreds, såsom scenen med det omrejsende tivoli, hvor Westlakes ophidselse og et brændende ønske om en lyserød elefant forårsager en bevidsthedssprængning i filmen (jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal beskrive det!) samt den store helikopter-jagt mod filmens slutning.

Men generelt må man man til sin fortvivlelse konstatere, at der er for langt mellem disse kostbare øjeblikke, og at de blot tjener til at understrege, at, for Raimis vedkommende, ...ja, der er kameraet stjernen!!

Morale: "Skomager, bliv ved din læst" og alt det dér... Og hvornår mons tro, at vi får sidste del af **Evil Dead**-trilogien, Sam?!!

VIDEODROME
ORIGINAL VERSIONEN

Ny og uklippet fra CIC-video!!!

Af Jesper Ørsted

Nu er David Cronenbergs **Videodrome** langt om længe udsendt i original, uklippet version på engelsk video. Denne nye videoudgave løber 83min. 44sek. og er identisk med den version, der blev vist over Kanal 2 for flere år siden. Det betyder, at den indeholder de fire scener, som ellers mangler i både den danske og den gamle engelske videoudgave. Det drejer sig om ialt ca. 3min. Debbie Harry får i kraft af de "genindsatte" klip en større og mere markant rolle i filmen med scenerne, hvor hendes seksualitet tager en farlig drejning over i det sadomasochistiske. Skurken Barry Convex bliver ikke bare skudt og falder død om. Nu ser man ham reelt blive indpodet med en eksplosivt voksende cancer fra Max kugler (seeing is believing!)

Det er ikke nemt at blive klog på de engelske censorer, så medens James Ferman & Co. åbenbart var i julegavehumør, da **Videodrome** skulle censureres, må de have fået det gale ben ud af sengen, da budget-udgaven af Cronenbergs **Scanners** skulle til censur, thi denne mistede adskillige minutter, incl. scannerduellen sidst i filmen. Alt dette samtidig med, at mid-price-udgaven (til nogleogtyve pund) af **Scanners** stadig kan fås uncut! Underligt!?

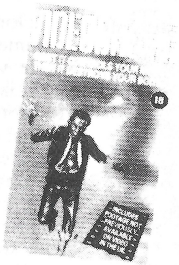

Masteren til **Videodrome** er trukket fra en 35mm kopi, der bærer præg af en lille smule slidtage, men det er underordnet. Kopikvaliteten er iøvrigt god, og lyden er i HiFi-Stereo. Filmen kan købes hos Laserdisken, Prinsensgade 38, 9000 Aalborg på VHS for kun 159,- (+ forsendelsesomkostninger). Det skal hermed anbefales, da enhver horror-/science fiction-samling vil være fattig uden.

KONKURRENCE

VIND EN KOMPLET OG ORIGINAL VIDEOKOPI AF "VIDEODROME"

Besvar nedenstående spørgsmål korrekt, og du har mulighed for at vinde en splinterny **Videodrome**VHS-originalkopi, som LASERDISKEN har været så venlig at donere.

1. I hvilken film fik David Cronenberg sin skuespiller-debut?
2. På hvilken film brugte Cronenberg for første gang eks-porno fotografen Mark Irwin?
3. Nævn (mindst) tre film - foruden VIDEODROME - som Debbie Harry har medvirket i...

Send dit svar til: **INFERNO;"croniequiz!",VesterAltanvej16, 4th,8900Randers,Danmark** - INDEN d. 15. mar. 1991.

BEMÆRK: INFERNOs medarbejdere må ikke medvirke i konkurrencen.

SOUND TRACKS

Jerry Goldsmith: GREMLINS 2: THE NEW BATCH (Varèse Sarabande 1990) TOTAL RECALL (Vaèse Sarabande 1990)

Der er altid langt op til skæg og ballade, når Goldsmith skal lave musik til en ny Dante-film. Hvem husker ikke det sublime "The Gremlin Rag"-tema fra GREMLINS (1984)?! Nuvel, Goldsmith og Dante er tilbage. denne gang med fortsættelsen til føromtalte horror/comedy. Goldsmith har komponeret et score, der hører blandt hans sjoveste. GREMLINS 2: THE NEW BATCH indeholder stemningsfuld jazzmusik, fut-togslyde a lá Spike Jones og uhyggelige, actionprægede synthesizer-melodier med hentydninger til Goldsmith tidligere scores (hvem sa'e RAMBO?). Køb den NU!!

TOTAL RECALL lyder som en blanding af Goldsmith-scores EXTREME PREJUDICE og LEVIATHAN. Det er småt med de stille romance-temaer; TOTAL RECALL brager afsted i hyperfart. Ikke et soundtrack man bør høre, mens man snakker socialrealisme med sine bekendte men derimod ideel som baggrundsmusik, når man støvsuger!?

Danny Elfman: DARKMAN (MCA Records 1990)

James Horner stjæler fra Goldsmith, Danny Elfman plagierer sig selv. Hans storslåede tegneseriemusik til BATMAN er blevet re-composed til DARKMAN. Det passer godt til filmen, det lyder godt, men vi har jo hørt det hele før.

Angelo Badalamenti: WILD AT HEART (London records 1990) TWIN PEAKS (Warner Bros. Records 1990)

WILD AT HEART er et soundtrack for den alsidige lytter: Her er klassisk, rock og heavy i af bl.a. Strauss, Them og Powermad. Nicolas Cage synger sange af this "E"-fellow. Desværre er det kun få Badalamenti-melodier, og Chris Isaaks "Wicked Game" er ikke i instrumentaludgaven, som i filmen...

TWIN PEAKS er langt mere spændende: Et musakkende title-theme, et jazz'et "Audrey's dance" og et spooky "Laura Palmer's theme". Julee Cruise synger - de samme underlige sange som på Lynch-/Badalamenti-/Cruise-eksperimental-Lp'en "Floating into the night". "I'm gonna let you in on a little secret. Every day, once a day - give yourself a present. Don't plan it. Don't wait for it. Just let it happen!"

Various: CRY-BABY (MCA Records 1990; pris: Ca. 100,-)

"A rhythm so evil that good girls turned bad, wore tight sweaters and bullet bras and punched with their knuckles instead of their fists so their nails wouldn't break..!" Sådan beskriver John Waters musikken fra sin nyeste film. CRY-BABY er udelukkende 50'er-prægede rock-musical-sange; romantiske, sjove, vilde, heftige... Waters already said it!

Peder Pedersen

THE TEXAS CHAIN SAW MASSACRE

Opgør med en myte: En bibliotekar kigger på filmhistorisk gys!

Forleden torsdag styrede jeg målbevidst mod den nærmeste video. Under armen havde jeg den lånte kassette med **Motorsavsmassakren**; jeg, der slet ikke er til film, men til teater med levende mennesker!

Hvorfor? Jo, jeg kendte som så mange andre til begrebet "motorsavs-massakre-film" og huskede også tydeligt den afsky, som foredragsholderens sammenkrøllede ansigt udtrykte, da jeg første gang hørte begrebet i et indlæg om videofilm og kvalitet. Filmen havde jeg imidlertid aldrig set, og da en af mine gode venner, en engageret horrorfan, fandt ud af, at jeg var gået glip af dette "must" indenfor genren, så...

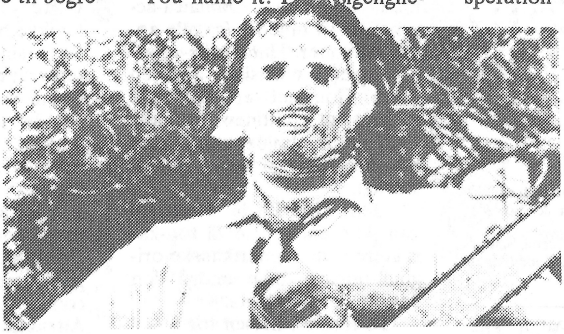

Her sad jeg så, den torsdag med åbent sind - og fingeren på "play".

De første billeder dukker op i mit synsfelt, ledsaget af uudgrundelig stemningsmættet musik. En radiospeakers karakteristiske stemme fortæller om uhyggelige hændelser på den kirkegård, der vises glimt fra; bizarre billeder af lemlæstede, halvrådne lig i skulpturelle formationer.

"Tak for i aften!" tænker jeg og checker "stop"-knappens placering med øjnene!

Men jeg fik ikke brug for knappen. Massakren virkede meget konstrueret og mindre uhyggelig, end jeg havde forestillet mig. Kun to gange - da Sallys finger blev skåret op, og da maskemanden (Leatherface. -red-) var ved at save sit ben af - følte jeg et spontant ubehag.

Personernes ufattelige naivitet irriterede mig grænseløst; deres indbyrdes adfærd og selve situationen fandt jeg banal. Det var bare for meget med varmen, den handicappede Franklin og de blåøjede teenagere, kvægslagteriet... You name it! Forudsigelighedens spor blev nøje lagt, for nøje efter min mening. Havde de mennesker da slet ingen overraskende sider, der kunne skabe udvikling i den banale historie?

Tankpasseren HAVDE - som den eneste! Efter maskemandens kedsommelige jagt på den skrigende Sally fik synet af det stegende kød og lyden af speakerens stemme spændingen til at stige betydeligt.

Brugen af lys og skæve, uhyggelige billedvinkler samt en velfungerende lydside lagde flere gange op til en intensivering af handlingsforløbet, men alt for ofte blev koncentrationen brudt af urimeligt lange, ensformige sekvenser. Forudsigelighedens mønster blev fulgt til punkt og prikke!

Flere temaer og symboler blev præsenteret, men fik lov til at svæve frit på billedfladen. De forblev uforløste og tjente kun som virkemidler. Billederne af pigerne i frøperspektiv, Franklins optagethed af kniven og den blaffende galning, den indespærrede høne, den store klodsede "dukke"-mand med masken, den blå måne og de dyriske hyl, de tre mænds forhold indbyrdes, Sallys tiltagende desperation og mændenes voksende munterhed - alle elementer, der var med til at skærpe min opmærksomhed.

Min fantasi blev lokket til at arbejde, men fik ikke nok næring til at fortsætte. Og jeg, der hader overfladiske, løse ender!

Jeg håber, at de personer, der har skabt filmen, har haft en spændende periode med den. Min blev præget af irritation over en unuanceret, ubearbejdet handling, som i mine øjne rummer kedsomheden ved det forudsigelige.

Skuespillernes præstaioner vil jeg forbigå i tavshed. De er bestemt ikke noget at skrive hjem om!

Jeg må konkludere, at jeg er enig i min fordums foredragsholders mening om manglende kvalitet i **The Texas Chain Saw Massacre**, men jeg deler ikke hans ubetingede afsky! Men det er heller ikke en film efter mit hoved!

Virkeligheden overgår filmen i dette tilfælde, ved jeg, i al sin gru og uhygge! Og filmen? - Den kedede mig bravt! Sorry folks! ●

Aase Klith
13.01.91

(Aase Klith er bibliotekar på børnebiblioteket i Randers!)

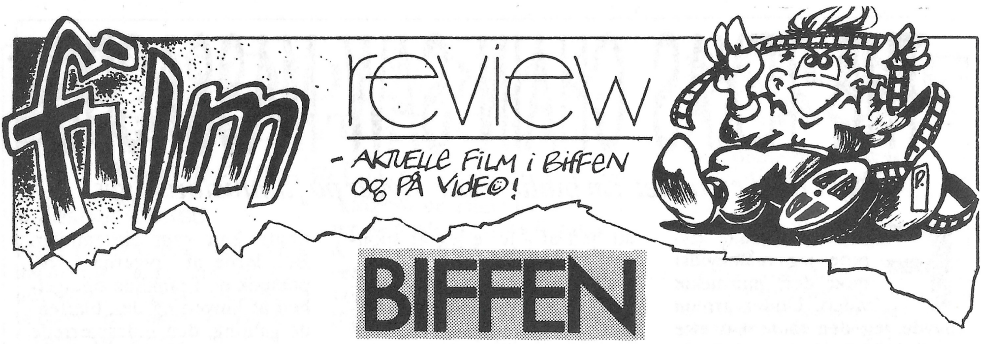

WALT DISNEY'S THE LITTLE MERMAID

Peter Johansen

THE LITTLE MERMAID, USA 1989.
Dk-bio: Den lille havfrue (Buena Vista).
Instr & manus: John Mosker & Ron Clements - baseret på H. C. Andersens eventyr.
Prod: Howard Ashman & John Musker.
Musik/sange: Alan Menken & Howard Ashman.
Stemmer: Jodi Benson, Pat Carol!, Samuel E. Wright, Kenneth Mars, Buddy Hackett, Rene Auberjonois m.fl.
Længde: 82 min.

Den mastodontiske Walt Disney-megakoncern er tilbage for fuld udblæsning efter de seneste års mere eller mindre pengespekulerende sødmestinkere af cutie-vulgære tegnefilm. **Oliver & Co.** (1989) var det absolutte nulpunkt af animeret fatalisme. Men **The Little Mermaid** indeholder al den fantastiske Disney-magi, som var kendetegnende for firmaets storhedsperiode i '40- og '50-erne, og selvom rammehistorien bygger meget frit på det udødelige eventyr af vor hjemlige H. C. Andersen, ville den afdøde Odense-fantast have elsket denne sprudlende, svulstige adaption.

The Little Mermaid har åhså fortjent begejstret publikum og anmeldere verden over, og undertegnede svømmede da også helt væk i en visuel strømflod af sprællevende undersøiske figurer, som trods visse stereotype havfolk, fungerede perfekt.

Som i alle Disney-produktioner er det bi-personerne, der er de mest interessante. Navnlig stjæler krabben Sebastian (indtalt/sunget af Samuel E. Wright med flommefed Jamaica-accent) totalt billedet fra alle andre personer. Hans fiske-splatter-orgie(!) i selskab med en grum Gourmet efterfølgende vanvidsjagt er filmens hylende, morsomme højdepunkt, som må gå og skal gå over i filmhistorien.

Jep, **The Little Mermaid** kan ikke andet end få top-karakterer i den amerikanske original-udgave, men undgå den danske, hvis du kan...

To fingre i halsen for Sissel (åh-er-jeg-ikke-nuttet!?) Kyrkjebøs danske(???) sangpræstation!!

PACIFIC HEIGHTS

Peder Pedersen

PACIFIC HEIGHTS, USA 1990.
DK-bio: En fremmed flytter ind (Fox/Dansk Filmindustri).
Instr: John Schlesinger.
Manus: Daniel Pyne.
Prod: Scott Rudin & William Sackheim.
Foto: Amir Mokri.
Musik: Hans Zimmer.
Medv: Melanie Griffith, Metthew Modine, Michael Keaton, Mako m.fl.
Længde: 102 min.

Birdys Matthew Modine og den pivede Melanie Griffith (er hun god i andet end Jonathan Demmes **Something Wild**?) er det forelskede par, Drake Goodman og Patty Palmer, der bruger alle deres penge på et stort viktoriansk hus i San Fransiscos bølgende landskab. For at få råd til det hele, vælger de at udleje værelser. Ind flytter bla. den mystiske **Badman** Carter Hayes (det er selvfølgelig ikke hans rigtige navn), som låser sin dør og frembringer underlige lyde. Han betaler ikke sin husleje, og han terroriserer det unge par og de østerlandske naboer, tilsyneladende uden at nogen kan gøre noget ved det!

Pacific Heights lægger op til mere, end den leverer, og John (**Midnight Cowboy**) Schlesingers ihærdige forsøg på at få et come-back bliver blot en **Fatal Attraction**-lignende, søvndyssende og ikke spor overraskende gyser, som mere ligner et angreb på den amerikanske lejelov.

BAD INFLUENCE

Thomas Rostock

BAD INFLUENCE, USA 1990.
DK-bio: Ingen udvej (Constantin).
Instr: Curtis Hanson.
Manus: David Koepp.
Prod: Steve Tisch.
Foto: Robert Elswit.
Musik: Trevor Jones.
Medv: Rob Lowe, James Spader, Liza Zane, Kathleen wilhoite m.fl.
Længde: 99 min.

Hult yuppie-mareridt om en rådden Lucifer-type (Rob Lowe), der fremmaner hidtil ukendte, mørke sider hos et kontorhoppende, mappesvingende dydsmønster (James Spader). Efter sigende et rent Hollywood re-make af Martin Donovans lovpriste **Apartment Zero** (1989), men hvem bekym-

rer sig om den slags petitesser, når pengene ruller ind, og folk synes, at Lowe er både enorm farlig og enormt sexet? I min bog er han bare enormt til grin, og **sex, lies and videotape**-stjernen Spader den eneste grund til, at man bliver siddende gennem denne pæne og særdeles risikofrie middelklasse-film.

TEENAGE MUTANT NINJA TURTLES

Jens Sørensen

TEENAGE MUTANT NINJA TURTLES, USA 1990. DK-bio: Skøre teenage skildpadder (UIP).
Instr: Steve Barron.
Manus: Todd Langen & Bobby Herboek.
Foto: John Fenner.
Musik: John Du Prez.
Spfx: Jim Henson's Creature Shop.
Medv: Judith Hoag, Elias Koteas m.fl.
Længde: 93 min.

Teenage Mutant Ninja Turtles bragte USA på den anden ende, da den i sommers rullede ind på det hvide lærred. Nu gør den det samme her.

Filmen handler tydeligt nok om fire skildpadder med utrolige evner, rotten Splinter og en kvindelig tv-reporter (tak for kaffe). I tidernes morgen rejste rotten med sin karatemester til New York, hvor han, ligesom alle andre talende rotter, blev tvunget til leve sit liv i kloakken. Her fandt han de fire skildpadde-unger, som lystigt kravlede rundt i en orange, radioaktiv vandpyt (den slags sker jo "in the States"!). Og som den gode rotte, han nu var, reddede han dem ud af suppedasen, men på det tidspunkt var de selvfølgelig gået hen og blevet muteret. Rotten lærte nu sine fire venner ninjaens ædle kunst, samt talens tunge. De fik navnene: Michaelangelo, Raphael, Leonardo og Donatello (hvem sa'e Skagens-malerne?). Tv-reporteren April O'Neil er vidne til et indbrud (for dem er der mange af i N.Y., ingen når dog nogensinde

Fortsættes s. 26

ANOTHER FUTURE FILMS

Efter den skuffende **Two Evil Eyes**-episode "The Facts in the Case of Mr. Valdemar" er George A. Romero stået op fra de døde. Han begyndte nemlig optagelserne til Stephen Kings **The Dark Half** i oktober... Rob Reiners filmatisering af **Misery** mangler bogens blod, men "Fangoria"-redaktør en Tony Timpone synes, den er uhyggelig... **Graveyard Shift** - den 16. King-filmatisering - er på vej til dette land... Tim Burtons gak-gak-**The Elephant Man**-lignende **Edward Scissorhands** med Johnny Depp, Winona Ryder og Vincent Price forventes Englandspremiere i april. Tom Cruise blev først tilbudt rollen, men afslog p.g.a. figurens manglende virilitet: Sakse som hænder... Woody Allen instruerer William Hurt, Madonna, Alec Baldwin, Joe Mantegna og Mia Farrow i **Alice** - hans version af **Ghost**... **Late for Dinner** handler om to venner, der i 1962 ubevidst frysses ned for så at vågne op i 1991 og tro, at de blot har sovet over. Peter (**Shocker**) Burke og Brian Wimler spiller de to fyre, W. D. (**Buckaroo Banzai**) Richter instruerer... **Alien III** er langt om længe gået i produktion; Weaver er tilbage på den betingelse, at hun må skrive sine egne scener. H. R. Giger returnerer også. Manus af en Peter Twohy. Rygterne røber, at Vincent (**The Navigator**) Wards afviste manus indebar, at Ripley og Newt bl.a. støder på et trærumskib fra det 14-århundrede, som bliver styret

George A. Romero

af...øh munke. Et andet fortalte historien om aliens, der fusioneres til et gigantisk **Godzilla**-lignende væsen, som derefter tramper New York i smadder... **Heathers**-instruktøren Michael Lehman lader to man-sized insekter forklæde sig som mennesker, så de kan få deres hævn over den efterhånden omfattende forurening. Kevin Yagher laver effekterne, og Ed Begley Jnr. spiller med. Titlen: **Meet the Applegates**... **Rocky V**? Ja, det er så langt ude, at serien snart burde være "fantasy", men der er heldigvis tid endnu... Joe Dante har planer om at instruere den første af to **Peter Pan**-film, der skal optages side om side. Spielberg instruerer selv del 2, som går under titlen **Hook**; starring Robin Williams og Dustin Hoffman. Dante har iøvrigt lavet en 1/2-**Peter Pan** med **Explorers**... Robin Williams og Jeff Bridges spiller sammen i Terry Gilliams **The Fisher King**... **Look Who's Talking Too**, samme instruktør og samme cast; denne gang inklusiv den blobbede **Roseanne** Barrs stemme til en anden lille baby... **Highlander 2: The Quickening** får forårspremiere, Sean Connery er med igen. Sig mig, fik han ikke hugget hovedet af... John Landis er gået i hundene med **Oscar** - en mafiakomedie med Sylvester Stallone... Kevin Costner spiller **Robin Hood: Prince of the Thieves**, og Mel Gibson spiller **Hamlet**... Fred (**Monster Squad**) Dekker er sat til at instruere **RoboCop 3** til et PG eller PG-13. Peter Weller vender ikke tilbage... Andre snart-forventede sequels: **Child's Play II**, **Psycho IV** - tv-film med Henry (E. T.) Thomas og Anthony Perkins...

-kompileret af Hr. PT

Fortsat fra s. 25

at se noget!), og røverne vil naturligvis gøre hende tavs. I samme øjeblik åbnes det nærmeste kloakdæksel og op springer...

Teenage Mutant Ninja Turtles er ganske underholdende, men ikke særlig intelligent. Man kunne have ønsket sig en lidt bedre historie samt mindre snaksaglige turtles, dude! Filmen har nogle fortræffelige "Ninja Turtles-in-action"-karate-sekvenser, som virkelig slår et slag for denne ene splat!

FLATLINERS

Henrik Rytter

FLATLINERS, USA 1990. DK-bio: Leg med døden (Columbia/Tri-Star).
Instr: Joel Schumacher.
Manus: Peter Filardi.
Prod: Michael Douglas & Rick Bieber.
Foto: Jan de Bont.
Musik: James Newton Howard.
Medv: Julia Roberts, Kiefer Sutherland, Kevin Bacon, William Baldwin m.fl.
Længde: 114 min.

En gruppe unge interesserer sig for, hvad der end er efter døden. De stopper deres hjerter på skift (og i længere og længere tid) og efter et par minutter bliver de genoplivet. Men denne "leg med døden" får imidlertid alvorlige konsekvenser. Fortidens synder bliver i bogstavligste forstand vakt til live. Som hvad vil jeg ikke nedværdige mig selv til at nævne; instruktionen og manuskriptet er pinagtig og til tider grinagtig. Lad os bare sige jeg var mere skræmt, da jeg så **Bambi**. Joel (**Lost Boys**) Schumacher er manden bag dette intetsigende, krumme-tæer overfladeprodukt, som bør - hvis ikke undgåes så i al fald - glemmes!

ARACHNOPHOBIA

Peder Pedersen

ARACHNOPHOBIA, USA 1990.
DK-bio: Araknofobi (Metronome).
Instr: Frank Marshall.
Manus: Don Jakoby & Wesley Strick.
Prod: Kath. Kennedy & Richard Vane.
Foto: Mikael Salomon.
Musik: Trevor Jones.
Medv: Jeff Daniels, Julian Sands, John Goodman, Harley James Kuzak m.fl.
Længde: ca. 103 min.

Der findes sjældent noget nyt i Spielberg-produktionerne, men de er som regel ret underholdende, og man undgår næppe at blive fanget i hans spindelvæv.

Producervennen og instruktør-assistenten Frank Marshall får sin instruktørdebutmed en gyser. **Aracnophobia** er en ganske habil fortælling om en hævngærrig og giftig kæmpeedderkop (nej, ikke så stor som i Jack Arnolds **Tarantula** (1955)), som tager turen fra Sydamerika til en fredelig amerikansk landsby, hvor flere indbyggere omkommer under ih-og-åh så mystiske omstændigheder. Jeff Daniels spiller den nyankomne læge, der selv lider af panisk angst for ottebenede "småkravl" - araknofobi (tak for en omsider god dansk titel!) - og John Goodman leverer en morsom præstation som byens skadedyrsekspert. "Rock and roll"!!

EXORCIST III LEGION

Henrik Rytter

EXORCIST III: LEGION, USA 1990.
DK-bio: Eksorcisten III (Fox/Dansk Filmindustri?)
Instr & manus: William Peter Blatty (baseret på hans egen roman "Legion").
Prod: Carter DeHaven.
Foto: Gerry Fisher.
Musik: Barry Devorzon
Medv: George C. Scott, Brad Dourif, Jason Miller, Ed Flaunders m.fl.
Længde: 110 min.

George C. Scott leverer sammen med Brad Dourif solide skuespilpræstationer i William Peter Blattys **Exorcist III: Legion**, der henter sine tematiske rødder i etterens univers (der er i øvrigt et velkomment gensyn med trappestyrtdykkeren Jason Miller), men noget ulig originalen er det ikke special effects-scener, som er filmens force. Dét er derimod de intelligente dialogscener og de ofte lange monologer med indhold af tro, død, kristendom etc. Dog begynder man at kede sig henimod slutningen, og afslutningen, med en special effects-fyldt eksorcisme, virker påklistret, malplaceret og særdeles utroværdig. Men alt i alt er **Exorcist III** en jævnt underholdende okkult gyser.

NIKITA

Thomas Rostock

NIKITA, Frankrig/Italien 1990.
DK-bio: Nikita (Dansk Filmindustri).
Instr & manus: Luc Besson.
Prod: Jérôme Chalou.
Foto: Thierry Arbogast.
Musik: Eric Serra.
Medv: Anne Parillaud, Jean-Hughes Anglade, Tcheky Karyo m.fl.
Længde: 117 min.

Tom! - Luc (**Subway**) Bessons **Nikita** så dagens lys som en mellemting mellem en kærlighedserklæring og en chanceskabende stjernerolle for skuespillerinden Anne Parillaud. Resultatet blev en film, der uden det mindste besvær finder sin naturlige plads i bunken af flommede, æstetikhyldende, franske flødebollefilm.

Tommere! - **Nikita** ville sikkert i en venligere version af denne anmeldelse slippe væk med betegnelsen: "tåbelig tegneserie-inspireret nonsens!", men med de strenge briller på (og dem har INFERNO på, når det gælder franske film...

Eric Rohmer undtaget, selvfølgelig!) går den altså bare ikke! Man konstaterer lynhurtigt, at historien om den pygmalion-opdragede, stats-autoriserede kvindelige likviderings-agent, svarende filmens titelnavn, er alt, alt for papirstynd til at leve ene og alene på Parillauds "talenter" (som synes at bestå af to grundlæggende udtryk: Det naivt tuttenuttede ansigtstræk og det køligt, mekaniske dræberblik!). Man ser også, at Besson endnu ikke har det fjerneste begreb om at kæde scener sam-

Fortsættes side 39

VIDEO

MIRACLE MILE

Peter Johansen

MIRACLE MILE, USA 1988.
Dk-video: Miracle mile (ABCollection).
Instr & manus: Steve De Jarnatt.
Prod: John Daly & Derek Gibson.
Foto: Theo Van De Sande.
Klip: Stephen Semel & Kathy Weaver.
Musik: Tangerine Dream.
Medv: Anthony Edwards, Mare Winnington, Denise Crosby, John Agar, Mykel T. Williamson, Kelly Minter m.fl.
Længde: 83 min.

Riiiing! Den unge musiker Harry (fremragende spillet af Anthony Edwards, der ellers har det med at få de værste roller tildelt) glor på det overhedede digitalur, der hænger som en dunkel skygge over cafeteriet i den varme L.A.-nat. Forbander igen, at han har sovet flere timer over the first date med sit livs drømmepige Julie (Mare Winningham). Mønttelefonen kimer igen. Måske er det HENDE!! Naivt griber Harry røret. En panikslagen stemme i den anden ende fortæller ham, at A-bomberne er på vej. USA vil blive ramt af et nuclear-strike om 70 minutter. En maskinpistolsalve lyder, og telefonen er død. Hva' fa'en!! Sikken telefonbombe.

Harry vakler ind i døgncafeteriet og knalder næsen mod glasdøren af bar befippelse, mens tankerne drøner gennem hovedet, og næseblodet drypper ned i den bestilte omelet. Var det hele en syg joke eller...? Er det umulige blevet muligt?! Er Dommedag på vej?!! Og hvad med dejlige Julie?!

Harry har det ikke rart, og det havde jeg heller ikke efter gennemkigningen af denne stærke, dybt foruroligende, men samtidig utroligt smukke film, der mest af alt minder om (men langt overgår) en udvidet udgave af tv-serien **The Twilight Zone**. Instruktøren Steve De Jarnatt, som stod bag den ujævne og småkedelige **Cherry 2000**, har med et minimalt budget formået at skabe et sandt, apokalyptisk mesterværk, der, uden af blive moraliserende eller krukket, griber og ryster tilskueren i sin grundvold. Jarnatt er godt hjulpet af hollandske Theo Van De Sandes tempofyldte fotografering og den fortræffelige tyske pling-plong-gruppe Tangerine Dreams mest formidable soundtrack til dato.

Miracle Mile er for mig ikke alene årets "sleeper", men også årets bedste film. Ta' og skrot **Driving Miss Daisy** og få set en film, der virkelig har noget på hjertet.

" The missiles are flying. Halleluja... halleluja!!!"

HARDWARE

Peder Pedersen

HARDWARE, Eng. 1990.
DK-video: Hardware (Metronome).
Instr: Richard Stanley.
Manus: Richard Stanley & Mike Fallon - baseret på tegneserien "Shock!".
Prod: Paul Trybite & Joanne Sellar.
Foto: Steven Chivers.
Musik: Simon Boswell.
Medv: Dylan McDermott, Stacey Travis, John Lynch, Iggy Pop m.fl.
Længde: 94 min.

Ved I, hvad der sker, når man som den engelske ørkenvandrer Richard Stanley sætter sig for, at nu vil man lave en kultfilm?! Man får en film om en verden i forfald skildret gennem rødt filter (pånær de erotiske(?) scener - de er naturligvis i blåt lys!). Præsentationen af de utiltalende hovedpersoner varer omkring en time, og alligevel synes de at være ekstremt overfladiske. Soundtracket er som løftet fra **Paris, Texas** og slutsekvensens art-direction ligner til forveksling **Blade Runners**. **Hardware** er et sandet flop om en **Teminator-/Saturn 3**-kamp-robot, der reparerer sig selv i vor heltindes hjem (hun er iøvrigt eksperimentalkunstner!) for derefter at tage livet af hendes bekendte samt en fed peep-nabo. Hvis dét er kult, så er jeg glad for at være main-stream!!

DIAL HELP

Thomas Rostock

DIAL HELP, Italien 1989.
DK-video: Drej 000 (ABCollection).
Instr: Ruggero Deodato.
Manus: Franco Ferrini, Joseph & Mary Caravan og Ruggero Deodato.
Foto: Renato Tafuri.
Musik: Claudio Simonetti.
Medv: Charlotte Lewis, Marcello Modugno, Martia Sbragia m.fl.
Længde: 94 min.

O, orróre, orróre! Hvad kan man sige om en fuldstændig vanvittig og absurd film som **Dial HELP**!? Tidligere kannibalbasker Ruggero Deodato har så afgjort drejet et forkert nummer uden det være sig rim eller rytme, men på den anden side heller ikke uden et vist blik for hændelser så sjældne og særprægede, at man knappest tør tro sine egne øjne!

Charlotte (**Pirates**) Lewis er mums som modellen Jenny (You must be joking?! -red.), der, foruden jamrende Armani-designede kærestesorger, må brydes med et masochistisk/erotisk forhold til hver eneste telefon og telefonsvarer i Rom. Bizart? Bare vent til plottet rigtigt folder sig ud!! Her er alt fra hysteriskt morsomme Raimi-lignende "phono-cam"-bevægelser til mord pr. mønttelefon! Værst af alt: Jeg tror, at jeg nød hver eneste sekund af denne marginal-Giallo/fuldblods Telefono Rosso!!

Bonus for Italio-freaks: Overdådig belysning af Michele Soavi-fotograf Renato Tafuri, Claudio Simonetti-score og Carola (**Tenebre**) Stagnaro-cameo! Ufatteligt! Utroligt! Bedre!!

Dario Argentos OPERA

Nordisk Film udgiver et halvt mesterværk!!!

Af Thomas Rostock

Hurra! Hurra! En glædelig nyhed! Pathé-Nordisk Film og Video Aps. har været i gavehumør her op til høj-sæsonen og har uden det mindste ståhej eller trumpet-trutteri udgivet Dario Argentos meget omdiskuterede, men sjældent sete horror-værk fra 1987: **Opera**.

Den står nu til at leje i videobutikkerne under den hæslige engelske forplatning **Terror at the Opera** og har - foruden de sædvanlige fejlagtige oplysninger på kassetteomslaget (eks.: produktionsår (nej, Nordisk... det er ikke 1988!), spilletid (nej, Nordisk... det er ikke 1 time og 40 min.!), genreinddeling (nej, Nordisk... det er ikke en film i stil med **Hellraiser**!) etc.) - mistet cirka 11 minutter i forhold til den italienske Cecchi Gori/ViViVideo-udgave.

Hvor meget man end måtte ønske det, kan man imidlertid ikke i denne omgang klandre Nordisk for "forkortelsen" (men, nej, Nordisk... vi har ikke af den grund glemt sløseriet med **Phenomena** alias **Creepers**!), idet det er det amerikanske distributions-selskab Orion, som har foretaget den grandiøse nedpilning af Argentos storslåede vision. Dette hovedløse, yuppie-orienterede main-stream-firma har samtidig været så venlig at sørge for, at klippe-klistre-versionen er den eneste tilgængelige på det internationale marked, og vi, samt "stakkels" Nordisk, må så fremdeles slå os til tåls med 91:41 min. af oprindelige 103 (video-tider, begge!).

Hvad er så grunden til alle hurra-råbene, kunne den smarte INFERNO-læser sikkert finde på at spørge? Hvorfor juble, når en film mister adskillige scener, bl.a. af person-uddybende karakter? Hvorfor juble, når flere spændingsmomenter forkortes, meningsfyldte flashbacks forkludres og en films nøje tilrettelagte tempo ødelægges? Og hvorfor i alverden juble, når en films afsluttende kardinal-centrale epilog fjernes? Helt og aldeles?

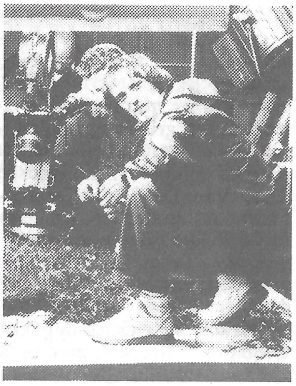

Hvorfor?

Fordi det immerværk er et så forbandet sælsomt syn at falde over en Argento-film i den lokale video-biks, at man får lyst til at kaste samtlige "Freddy"-film fra sig og slå flik-flak ned forbi hylderne fyldt med **Rain Man, Gorillaer i disen** og **Fatal Attraction**! Fordi filmen har engelsk dialog, og det pludselig slår één, at man nu har chancen for at forstå, hvad det egentlig var, de sagde på den dårlige, 17-generationskopi, man har fået fra Italien! Og fordi man i det hele taget skal prise sig lykkelig for de få guldkorn, der finder vejen om et land, hvor filmselskaberne stadig værdsætter marketings-chefer højere end folk, der rent faktsik ved noget om film!

Derfor!

Det er nu op til den enkelte videolejer (eller køber: **Terror at the Opera** vil nemlig også blive udsendt som salgskassette i nærmeste fremtid!) at veje for eller imod. **Opera** kan endelig ses, omend i lettere lemlæstet form. Hvad bliver dommen? Vil man vove pelsen og prøve en anderledes oplevelse?

Rating-board'et på side 30 taler sit tydelige sprog (næsten lutter 4 splats!!) og kunne give belæg for påstanden om, at en kvæstet Dario Argento-film til hver en tid er et hug over gennemsnittet. Historien om den kønne, unge operasangerinde Betty og hendes lidelser venter dog spændt i kulissen. Hvem har lyst til at synge med!?

SNIP SNAP SNUDE - nu er den scene ude!

-om OPERA-nedklipningen!
Af Jesper Moerch

1) 0:45 Kameraet sniger sig ad morderens vej op til balkonen.
2) 0:15 Den tilskadekomne Diva følger operaen på sit tv.
3) 0:25 Kostumisten Julia lykønsker Betty med successen, og giver senere - bag den lukkede dør - sin rigtige mening til kende.
4) 1:15 Betty modtager en flaske parfume som gave fra Divaen. Hun hælder den ud i vasken.
5) 0:50 Instruktøren læser avisanmeldelserne.
6) 1:10 Samtale mellem Betty og Julia.
7) 0:20 Julia arbejder med Bettys kostume, da en saks falder på gulvet.
8) 0:10 Julia undersøger morderens armlænke fundet hængende på kostumet.
9) 1:30 Betty flygter fra morderen med hjælp fra en lille pige via en luftkanal.
10) 0:50 Betty skændes med den lille piges moder.
11) 0:50 Betty vakler gennem byen.
12) 0:32 Betty snupper en lur i omklædningsrummet.
13) 0:45 Operaen er igang.
14) 0:30 Ravnene flakser rundt i operasalen.
15) 1:24 Betty befrier en fastklemt salamander i græsset, og Dario Argentos egen narrateur-stemme sakses!
TOTAL: Ca. 11:32.

(HALV-)AKTUELLE VIDEOFILM

The Ambulance
(Ambulancen)
USA 1989.
Instr: Larry Cohen.
Dist: Egmont.
En syg doktor kidnapper diabetikere med en gammel ambulance for derefter at bruge dem til forsøg. Eric Roberts er tegneserietegneren (-figuren?), der er vidne til forbrydelserne og James Earl Jones en tyggegummi-gnaskende politikommisær. Halvkedelig low-budget gyser af IT'S ALIVE-instruktøren.

PP

Bill & Ted's Excellent Adventure
(Frem til fortiden)
USA 1988.
Inst. Steven Herek.
Dist: Egmont.
To pop-metal-teenagere tager på en tidsrejse for at lære Verdenshistorien, så de ikke dumper til eksamen. De har ikke læst på lektien, hverken i filmen eller som skuespillere. Herek burde sidde efter, og to'eren BILL & TED GO TO HELL er på vej... lige mine ord!!

PP

Black Rain
(-)
USA 1989.
Instr: Ridley Scott.
Dist: Esselte.
BLADE RUNNER i Tokyo anno 1989! Med exec. producer Michael Douglas som en blævrende Harrison Ford på jagt efter sin vens morder. Scott farer vild i tågerøgen. Flotte billeder.

PP

Casualties of War
(De kaldte os helte)
USA 1989.
Instr: Brian De Palma.
Dist: VideoTrade/Esselte.
Michael J. Fox og Sean Penn spiller to soldater med interne stridigheder om moral og etik: Er enhver vietnameser - soldat såvel som civil - fjender, som bør dræbes?! Flot og velspillet drama af De Palma. Musik af Ennio Morricone.

PP

Dark Angel
aka I Come in Peace
(-)
USA 1989.
Instr: Craig R. Baxley.
Dist: Nordisk.
Svenske Dolph Lundgren er politimanden John Caine, der jager en cokedealer from outer space. Underholdende, men lidt for forudsigelig HIDDEN-/PREDATOR-variant, fotograferet af Cronenbergs Mark Irwin.

PP

Frankenstein Unbound
(Frankenstein's evil eye)
USA 1988.
Instr. Roger Corman.
Dist: Metronome.
Tidligere elefant-mutant John Hurt kastes tilbage i tiden for at møde Lord Byron og Mary Shelley, hvis monster er en realitet. Cormans come-back med større budget giver blot større pap-kulisser og mere kunstigt sne.

PP

Friday the 13th - Pt. VIII: Jason Takes Manhatten
(Fredag d. 13. - del. 8: Manhatten)
USA 1989.
Instr. Rob Hedden.
Dist: Esselte.
Part 8? Endnu en?! Nemlig, og den hidtil dårligste i serien. Jason tager med på en teenage-hyggesejlads til storbyen, og snitter 24 medpassagere ud af livet. That's all. Du kender historien - samme tåbelige procedure som sidst!

JM

Halloween V
Maskernes nat 5
USA 1989.
Instr: Dominique Othenin-Girard.
Dist. Nordisk.
Plot: Ha!!! Een af årets mest overflødige og hjernerystende film faldbydes til lavestefællesnævner. Oh, ak og ve den stakkel, som uforvaret kommer til at proppe kassetten i videobåndoptageren! Her udstilles ublu karriere-striptease af den omvandrende vittighed Donald Pleasence, den umådeligt talentløse instruktør Othenin-Girard og den deportérbare producer Mustapha Akkad.

Pathétisk-Nordisk gnider yderligere spandevis af salt i såret ved at udgive en censureret kopi af ynkværdighederne. De få forsonende øjeblikke af brystvorter og blodsudgydelser, der uværgerligt indfinder sig i en undermåler-produktion som denne, er nu ganske forsvundet. Bl.a. takket være en afmaskende forordning, som åbenbart har til formål at narre éen til at tro, at enkelte scener er i letterbox-formatet. Det er de IKKE!! Kun indskrænkethed hos lidet tænkende forretningsfolk kan stå bag denne taktik, må man formode. Men på den anden side: kan man ikke polere lorten, så kan man jo altid tvære den ud over det hele.

TR

I, Madman aka Hardcover
(Hardcover)
USA 1989.
Instr: Tibor Takacs.
Dist: Vestron via Nordisk.
Underholdende og quite creepy lille film om pigen Virginia, som fascineres af den gale doktor Malcolm Brands skrækromaner. Brand er samtidig morderen, der skærer løsdele af sine ofres ansigter, hvorefter han syr dem på sit eget fjæs (spillet af Randall William Cook, som også har skabt effekterne). Bedre end Takacs' THE GATE og lige efter bogen!

JM

Joe Versus the Volcano
(Joe og vulkanen)
USA 1990.
Instr: John Patrick Shanley.
Dist: Metronome.
MOONSTRUCK-manusforfatter John Patrick Shanley debuterer ujævnt for Spielbergs Amblin med idiosynkratiskt eventyr om hypokonder (Tom Hanks), som får fortalt, at han kun har 6 måneder tilbage at leve i og derfor forståeligt vælger at tage imod et fristende vulkan-udhops-tilbud. Første times stille og indsigtsfulde komedie afløses bedrøveligt nok af den rene larm og et væld af umorsomme forseelser. Meg Ryan redder lidt af æren ved at lave en "Peter Sellers" og optræde i tre, varmt karikerede kvinderoller.

TR

The Land Before Time
(Landet for længe siden)
USA 1989.
Instr: Don Bluth.
Dist: Esselte.
Disney-afstikkeren Don Bluth har sammen med eventyr-giganterne Spielberg og Lucas skabt en sød, men en smule sjusket tegnefilm om dinosauere, der leder efter den grønne dal, hvor de efter sigende kan overleve tidens store omvæltinger. Skru ned for den danske eftersynkronisering!

PP

Out of the Dark
(Ud af mørket)
USA 1988.
Instr: Michael Schroeder.
Dist: Nordisk.
Værdiløs sub-standard-slasher om psykopat med klovnemaske, som terroriserer ualmindeligt tomhjernede piger fra telefonsexfirmaet "Suite Nothings". Ulidelige plot-mekanismer afløses af ulidelige tits'n ass-scener, der ville få selv en Joe D'Amato eller Fred Olen Ray til at døse hen. Spol! Spol! Spol!

TR

Witchcraft
(Sylen)
Italien 1988.
Instr: Martin Lewlin.
Dist: ABCollection.
David Hasselhoff er bedst kendt for en tåbelig tv-serie, hvor han taler med sin bil - Linda Blair er kendt for at kaste op i THE EXORCIST. Nu mødes de to i dette pseudo-amerikanske okkulte misk-mask. Absolut værdiøs.

SJ

ANDRE RELEASES: ABCOLLECTION: MOON 44, MANIAC COP II; EGMONT: NIGHTBREED, LOOK WHO'S TALKING; ESSELTE: TREMORS, PEKING OPERA BLUES, I'M DANGEROUS TONIGHT, BACK TO THE FUTURE III; METRONOME: EL DIABLO, GREMLINS 2: THE NEW BATCH (-komplet, men med videoscene istedet for biograf-sekvens), NIGHT EYES; NORDISK: THE COOK, THE THIEF, HIS WIFE AND HER LOVER, THE ADVENTURES OF BARON MUNCHAUSEN, THE GATE II, A HANDMAID'S TALE, FIELD OF DREAMS, THE NAVIGATOR, ERIK THE VIKING, SHOCKER, AN AMERICAN WEREWOLF IN LONDON (re-release), A NIGHTMARE ON ELM STREET 5 - DREAM CHILD.

ratings

SPLAT-O-METER

Suveræn
Udmærket
Middel
Sløj
(0 splats) Bundskraber

b = biograf; v = video; tv = tv

Søren Jacobsen	Peter Johansen	Jesper Moerch	Peder Pedersen	Thomas Rostock	Henrik Rytter	Jens Sørensen	Jesper Ørsted
Alf/tv Various, USA 1989							
Aracnophobia/b Marshall, USA 1990							
Atamé!/b Almodóvar, Sp. 1989							
Dark Angel/v Baxley, USA 1989							
Darkman/b Raimi, USA 1990							
Dial HELP/v Deodato, It. 1989							
Exorcist III: Legion/b Blatty, USA 1990							
Frankenstein Unbound/v Corman, USA 1989							
Hardware/v Stanley, Eng. 1990							
I, Madman/Hardcover/v Takacs, USA 1989							
The Killer/v Woo, Hong Kong 1989							
The Little Mermaid/b *) Mosker & Clements, USA 1989							
Matador/b Almodóvar, Sp. 1986							
Miracle Mile/v DeJarnett, USA 1989							
(Terror at the) Opera/v Argento, It. 1987							
Pacific Heights/b Schlesinger, USA 1990							

Spontaneous Combust. /v Hooper, USA 1989	○	○	○	○	○	○	○	○	○
Star Trek: The Next G. /tv Various, USA 1987	★★★	○	○	○	○	○	○	○	★★★
Teenage Mutant N. /b Barron, USA 1990	★	★★★	★	○	○	★	★	★	★★
Total Recall/b Verhoeven, USA 1990	★★	★★	★★★	★★	★★	★★	★★★	★★★	★★★
Twin Peaks/tv Various, USA 1990	★★★	★★	★★★	★★★	★★	★★	★★★	★★	★
Wild at Heart/b Lynch, USA 1990	★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★★	★★★	★	★

Bemærkninger: *) THE LITTLE MERMAID er den engelsksprogede original-version. WILD AT HEART er på, grundet en splat-påklistringsfejl under Søren Jacobsen i sidste nummer.

Cry-Baby

Peter Johansen

CRY-BABY, USA 1989.
(Imagine Entertainment/UIP)
Instr & manus: John Waters.
Prod: Rachael Talaley.
Foto: David Insley.
Klip: Janice Hampton.
Musik: Patrick Williams m.fl.
Medv: Johnny Depp, Susan Tyrell, Iggy Pop, Ricky Lake, Traci Lords, Willem Dafoe, Patty Hearst. m.fl.
Længde: 85 min.

Den kontroversielle, yderst farverige instruktør John Waters, der er for Baltimore, hvad Romero er for Pittsburgh, og Scorsese er for New York, har altid haft hang til (trang?!) til fede transvestitter, vulgære hillbillies, ekskrementædende headbangers og andet godtfolk. Personer, som har stiftet bekendtskab med den sygeligt vanvittige **Pink Flamingos** (1972), transvestitparaden **Female Trouble** (1974) og den ildelugtende **Polyester** (1981) (verdens første og vel også eneste lugtefilm - komplet med sure sokker og ophedet afførring) ved, at Waters bestemt har specialiseret sig i dårlig smag af værste/bedste karat. Sammen med den afdøde transvestit Divine, har han i USA opnået en kultstatus af de helt store med sine bizarre udskejelser. Mange fans rynkede derfor på næsen, da han i 1988 fyrede den mere mainstream-anlagte **Hairspray** af med noget så "normalt" som en børnevenlig PG-13 rating. Heldigvis beviste Waters, at han kunne klare dette vanskelige spring uden større problemer både i stil og selvsikkerhed. Alligevel ventede alle spændt på, hvordan hans næste opus ville tage sig ud.

Cry-Baby blev Waters hidtil dyreste film med et budget på $8.000.000 (hans debutfilm Mondo Trasho (1969) kostede $2.000!) og hans mest publikumsvenlige tildato, selvom enhver idiot kan se, at dette ER og BLI'R en John Waters-film.

Waters historie foregår i Baltimore i 1954, hvor den unge, fattige rod "Cry-Baby" Walker (Johnny (**A Nightmare on Elm Street**) Depp) forelsker sig hovedkuls i overklassepigen Allison (Amy Locane), hvilket selvfølgelig giver problemer, eftersom de jo tydeligvis kommer fra vidt forskellige sociale lag, og deres omgivelser ikke uden videre accepterer deres åh-så-romantiske romance. Situationen forværres yderligere, da Cry-Baby kommer en tur ind at brumme efter et masseslagsmål. Men naturligvis ender alt i fryd og gammen efter en række bindegale og tærskemorsomme episoder. Dette kunne lyde som smørebrødsteksten til endnu en fortsættelse af **Porky's** eller **Hot Bubblegum**, men handlingen i **Cry-Baby** er nu heller ikke just det mest væsentlige; Waters har via sin stil, timing, charme og fremfor alt sit dybt originale persongalleri, formået at skabe en alt andet end blot et klamt **Grease**-plagiat, og **Cry-Baby** er derfor en musikalsk og nostalgisk ungdomsfilm, der ikke tager røven på indædte Waters-fans, der nægter at indrømme, at filmen rent faktisk indeholder de fleste bizarre elementer, man elsker ham for: Iggy Pop og Susan Tyrell som Cry-Babys vilde bedsteforældre, eks-pornostjernen Traci Lords i en parodi på sig selv, eks-terroristen Patty Hearst som indbegrebet af den amerikanske, overbeskyttende mor, samt en to-minutters cameo af Willem Dafoe i rollen som en mega-led fængselsbetjent.

Alt dette plus nogle iørefal-

Fortsættes side 39

Redaktionens Infernalske Top 10

Editor's note: Herunder følger INFERNO-redaktionens personlige "Top 10"'ere. Årsagen er den simple, at det derved er en smule lettere ved at identificere(?) sig med skribenterne. Listen kan derfor være til stor hjælp vedrørende den evigt tilbagevendende "Ratings"-side.

-read 'em and weep!

Søren Jacobsen

1. BLUE VELVET (David Lynch, 1986) Sadomasochisme, ultravold og ekstremt smukke billeder.
2. DEAD RINGERS (David Cronenberg, 1988) Hele essensen af Cronenbergs filmkunst.
3. ERASERHEAD (David Lynch, 1976) Verdens mest mærkelige filmoplevelse.
4. REPULSION (Roman Polanski, 1965) Et sort-hvidt gelehus - lige i synet.
5. THE ROCKY HORROR PICTURE SHOW (Jim Sharman, 1975) Filmhistoriens mest forførende skurk - i skikkelse af Tim Curry.
6. THE COOK, THE THIEF, HIS WIFE AND HER LOVER (Peter Greenaway, 1989) Et måltid af kvalmende proportioner i biografens mørke.
7. HANNAH AND HER SISTERS (Woody Allen, 1986) Kærlighed, komik og forrygende musik i en hjertevarm og vidunderlig film.
8. DER HIMMEL ÜBER BERLIN/WNIGS OF DESIRE (Wim Wenders, 1988) Lyrisk og magisk kærlighedsfilm, der suser for øjnene.
9. SEX, LIES AND VIDEOTAPE (Steven Soderbergh, 1989) Elektrisk dialog i minimalistisk mesterværk.
10. BRAZIL (Terry Gilliam, 1985) Et turbolent og bindegalt remix af A CLOCKWORK ORANGE.

Yndlingsinstruktør: Peter Greenaway.

Peter Johansen

1. APOCALYPSE NOW (Francis Coppola, 1979) En helvedesopera, en åbenbaring, en afgud - et mesterværk. Det er Dommedag nu, folks.
2. TAXI DRIVER (Martin Scorsese, 1976) De Niro brillierer i Scorseses neorotisk intense genistrimmel om ensomhedens helvede på jorden.
3. DAWN OF THE DEAD (George A. Romero, 1978) Genial, hypersplattet samfundssatire, der gør op med borgerskabets normer og regler under moralen: Inderst inde er vi alle overforbrugende zombies. Jeg si'r bare: "Fulci - eat your heart out!"
4. THE SHINING (Stanley Kubrick, 1980) Overrumplende steadi-cam tour-de-force krydret med Jacko Boy's galemandsgrimasser er med til at gøre den flotte, virtuose gyser til alletiders skingrende uhyggelige hotel-rundtur.
5. EVIL DEAD II (Sam Raimi, 1987) Top-tunet, turbochecket, vild og gal horrorfarce, som jokker speederen i bund fra første billede og ender med at sprænge speedometeret.
6. SUSPIRIA (Dario Argento, 1977) Djævelsk uhyggelig okkult mesterværk af vores allesammens Dario, som gang på gang begejstrer med uovertruffen visualitet og Goblin-hviskende suk i krogende.
7. BLADE RUNNER (Ridley Scott, 1982) Helstøbt, fantastisk billedstærk og voldelig fremtidsvision, der smukt beviser, at Fritz Lang og Raymond Chandler ikke har levet forgæves.
8. ONCE UPON A TIME IN THE WEST (Sergio Leone, 1968) Filmen, der gør westerns til en fascinerende kunstart og beviser, at Leone ER mesteren, og at John Ford er røv og nøgler!
9. BLUE VELVET (David Lynch, 1986) Lynchs surrealistiske roden rundt i det pæne borgerskabs beskidt undertøj er rystende imponerende og fyldt med symbolladet hvidkalkede stakitter.
10. ANGEL HEART (Alan Parker, 1987) De Niro maler fanden på væggen, mens Rourke forgæves forsøger at tage ham ved hornene i denne stemningsfyldte nyudgave af "Faust"..

Yndlingsinstruktør: Dario Argento.

Jesper Moerch

1. THE EMPIRE STRIKES BACK (Irvin Kershner, 1980) Storslået mesterværk, med special effects, der tager pusten fra een. Den bedste i sagaen - so far.
2. IL BOUNO, IL CATTIVO, IL BRUTTO/THE GOOD, THE BAD AND THE UGLY (Sergio Leone, 1966) No one does it like the Italiens. Denne film må simpelthen være den bedste western nogensinde! Jeg siger ikke mere, du SKAL se den!
3. EVIL DEAD II (Sam Raimi, 1987) Denne horrorfilm mosler afsted for fulde gardiner - Tom & Jerry gør det ikke bedre!! You gotta see it!
4. ALIEN (Ridley Scott, 1979) Jeg har set denne creepy s/f-film mindst 10 gange, og jeg kravler stadig ned mellem sofahynderne. Velspillet, godt plot og H. R. Gigers monster. Guf!
5. DAS BOOT (Wolfgang Petersen, 1983) -tager dig ned til uanede dybder af realisme. Prochnow spiller fantastisk. Helt klart den bedste krigsfilm af alle. Intens og klaustrofobisk.
6. OPERA (Dario Argento, 1987) ufattelig flot Giallo af Mesteren. Skuddet gennem kighullet og Daria Nicolodis hoved er det mest utrolige, jeg har set!
7. LIFE OF BRIAN (Terry Jones, 1979) Sindssygt morsom film af de legendariske Pythons. Du kaster op af grin!! Blessed be the cheesemakers!!
8. TENEBRE (Dario Argento, 1982) Tyndt plot, men genialt udtænkte billeder. Alt er nøje planlagt. Kun Argento kan skabe "smukke" mord. Klassiker!
9. DAY OF THE DEAD (George A. Romer, 1985) Masser af døde folk; ultravoilent, mayhem og blod ud over det hele. What more could you want!?
10. A NIGHTMARE ON ELM STREET (Wes Craven, 1984) Rågo'!!! Gyserfilm med chok! God bless Craven, men smid resten af serien i fjorden!!

Yndlingsinstruktør: Dario Argento.

Peder Pedersen

1. EXPLORERS (Joe Dante, 1985) Dantes nostalgiske og fantasifulde boy(space)adventure, der overrasker enhver.
2. RAIDERS OF THE LOST ARK (Steven Spielberg, 1981) Den ultimative ramasjang film; Ford er en helt!!
3. GREMLINS (Joe Dante, 1984) "Dr. Jekyll and Mr. Hyde" i miniformat. Alt fra sød til uhyggelig mor(d)som og med masser af genre-in-jokes!!
4. AN AMERICAN WEREWOLF IN LONDON (John Landis, 1981) Grotesk horror/comedy. Vittig dialog samt fabelagtige metamorfose-fx af Rick Baker!!
5. THE THING (John Carpenter, 1982) Klaustrofobiske gys, så isner ned af rygraden. Enestående bevis på at fx ER film!!
6. OPERA (Dario Argento, 1987) Som et stik i øjet; perfekt stiliseret. Argento er en mester!!
7. AFTER HOURS (Martin Scorsese, 1985) Griffin Dunne på (syre-)trip i Sohos gader skildret af Scorsese. Definitely weird!!
8. JAWS (Steven Spielberg, 1975) Opslugende intens fra ende til anden!
9. RAISING ARIZONA (Joel Coen, 1987) Coen-brødrenes "socialrealistiske" komedie med fantastiske undertoner. Starring: Cage, Hunter, en baby og et svirvlende kamera.
10. BLUE VELVET (David Lynch, 1986) Cafeteria-instruktøren David Lynchs absurditeter afspejler vor virkelighed, når den er vulgær!

Yndlingsinstruktør: Joe Dante.

Thomas Rostock

1. TENEBRE (Dario Argento, 1982) I say no more!!!
2. PROFONDO ROSSO/DEEP RED (Dario Argento, 1975) Genial Giallo af Il Maestro! Lange gange, dybe hemmeligheder og RØDT blod!!
3. BLUE VELVET (David Lynch, 1986) Fanget mellem "Godt og Ondt" i træbyen Lumberton. Kyle MacLachlan MÅ være David Lynch!
4. BLOW-UP (Michelangelo Antonioni, 1966) Illusionernes kunst og kameraets øje er i fokus i Antonionis brilliante metafilm. Transcenderende billedkompositioner åbner for sjælelig visuel meditation.
5. STATIC (Mark Romanek, 1985) En film om at tro i en troløs tid. Keith Gordon griber ud efter sjælen!
6. THE LAST PICTURE SHOW (Peter Bogdanovich, 1971) Melankolien spreder sig i små støv-hvivler om det sort/hvide Texas-landskab og spøgelsesbyen, hvor teenagerne Timothy Bottoms, Jeff Bridges og Cybill Shepard smider uskylden og lærer voksenverdenens kulde at kende. Uafrystelig!
7. POSSESSION (Andrzej Zulawski, 1981) Blåt kaos og vilde skrig. Adjani, I want to marry you!!
8. VIDEODROME (David Cronenberg, 1982) En til hovedet og hallucinationerne. James Woods som soft-cum-hardcore-porno snusker med perceptuelle problemer
9. DON'T LOOK NOW (Nicolas Roeg, 1973) "The Fragile Geometry of Space" bevæger sig et sted på den anden side af dit spejlbillede...
10. SKØNHEDEN OG UDYRET (Nils Malmros, 1983) Giem den noller til Cocteau! Vi snakker her om den danske geniinstruktør Malmros og dennes afdækning af en åh-så-pinlig århusiansk ikonografi. Klein er perfekt som faderen, der har dy-

INFERNOs selviske medarbejdere blamerer sig med deres 10 personlige favoritfilm. A laugh!!

be bånd til datteren Mette, personificeret af søde, bløde og totalt uundværlige Line Arlien-Søborg. A guilty pleasure, if ever there was one!
Yndlingsinstruktør: Dario Argento.

Henrik Rytter

1. DAWN OF THE DEAD (George A. Romero, 1978) All the zombies that matter. Intelligent satire med splatter. Hvis du har besluttet dig for kun at se en horrofilm næste år, så gense DAWN!
2. BAD TASTE (Peter Jackson, 1988) Født 20 år tidligere og Jackson har været med i Monty Python. Intergalaktisk fastfood humor med overdrevne splattereffects.
3. DARK STAR (John Carpenter, 1974) Carpenters mesterværk. I rummet leger countrylyttende hippier med en badebolds-alien, de surfer, ødelægger planeter og snakker filosofisk med bomber. Si'r dette ikke alt?!
4. ALIENS (James Cameron, 1986) Kaveleriet redder nybyggerne. Se den kun, hvis du har hang til overdimensionerede hi-tech-våben, grimme aliens, hårde kvinder og fuld knald på.
5. EVIL DEAD II (Sam Raimi, 1987) Non-stop rutchebanetur med trædæmoner på hyttetur. Glem Star Trekkernes warp-speed, undertitlen DEAD BY DAWN hentyder nemlig til den følelse, man har, efter at have set denne film en hel nat.
6. NEAR DARK (Kathryn Bigelow, 1987) Atmosfærefyldt opdatering af vampyrlegenden. Bigelow leverer en creepy road-movie med masser af tågemaskiner. Bela, go home!!
7. THE THING (John Carpenter, 1982) Morricone leger Carpenter, mens Carpenter leger Hawks i den definitive special makeup effects-film.
8. JAWS (Steven Spielberg, 1975) Tre mand og en haj står til søs. Sindsoprivende spænding får tilskueren til at klamre sig til sit korkbælte. Spielberg er ikke kun for børn!
9. VIDEODROME (David Cronenberg, 1982) Videosignaler giver mennesker en hel anden virkelighedsopfattelse. Tankeeksperiment i menneskets videre evolution, fyldt til randen med kødelig forandring.
10. BLUES BROTHERS (John Landis, 1980) Massedestruktion med Belushi og Aykroyd som brødrene Jake og Elwood Blues på guddommelig mission. Masser af smadrede politibiler, flotte danseopotrin og morsomme cameos.
Yndlingsinstruktør: George A. Romero.

Jens Sørensen

1. RAIDERS OF THE LOST ARK (Steven Spielberg, 1981) Allerede efter de første 5 min. har man gentagne gange grebet ud efter iltflasken... Den er bare SÅ hæsblæsende!!
2. BLADE RUNNER (Ridley Scott, 1982) Harry som detektiv i en urovækkende fremtid, fyldt med kloakslam og forurening!
3. ROBOCOP (Paul Verhoeven, 1987) Hamrende barsk og enestående fremtidssatire med Weller som blikstrømeren. Masser af skud, vold og blod.
4. GREMLINS (Joe Dante, 1984) Dante i hopla; utallige in-gags. Gizmo er overnuttet, mens Stripe og co. står for cigaretter, whisky og...
5. THE EMPIRE STRI KES BACK (Irvin Kershner, 1980) Rumeventyr på gammeldags facon: Good vs. Evil (men man burde have frosset Luke Skywalker ned i stedet for Han Solo).
6. ALIENS (James Cameron, 1986) Tempofyldt chok-fortsættelse; fremragende fx af Stan Winston. Sigourney, I love you!
7. AN AMERICAN WEREWOLF IN LONDON (John Landis, 1981) En perle af en gyser/komedie. Rick Baker viser de nybørstede tænder på nært hold!
8. THE NAME OF THE ROSE (Jean Jacques Arnaud, 1986) Mesterligt spændende filmatisering af Umberto Ecos verdensberømte roman. Sean Connerys bedste rolle.
9. JAWS (Steven Spielberg, 1975) Spielbergs debut-hit; Scheider, Shaw og Dreyfuss gør filmen til et knasende mesterværk.
10. THE UNTOUCHABLES (Brian De Palma, 1986) En stjernespækket rolleliste sammen med et godt script giver den fuldendte "action-coctail".
Yndlingsinstruktør: Steven Spielberg.

Jesper Ørsted

1. CRYSTAL HEART (Gil Bettman, 1987) Usædvanligt musikmelodrama med en powerhouse-præstation af Tawny Kitaen samt et ierefaldende soundtrack. Et personligt valg, de fleste vil elske at hade.
2. DAWN OF THE DEAD (George A. Romero, 1978) Post-apokalypsisk horrorsatire på forbrugersamfundet med den ultimative forbruger: Den menneskeædende zombie.
3. VIDEODROME (David Cronenberg, 1982) Nutidsrelevant, surrealistisk mediedystopi med uovertrufne makeup illusioner.
4. A CHINESE GHOST STORY (Ching Siu Tung, 1987) Dynamisk, eksotisk adventure rollercoaster. Dybt fascinerende fortælling med visuelt knock-out.
5. INFERNO (Dario Argento, 1980) Stilrent skræk-eventyr i en farveovermættet gotisk-anakronistisk verden. Hvert frame er et kunstværk.
6. TERMINATOR (James Cameron, 1984) Intelligent, hårdtslående sci-fi-film. Schwarzenegger er uovertruffen som robot.
7. CAT PEOPLE (Paul Schrader, 1982) Dyster stemnings- og symbolmættet fabel om kvindelig sexualitet i perfekt udførelse af Nastassja Kin(s)ki.
8. E PALADINI-STORIA D'ARMI E D'AMORI/HEARTS AND AMOUR (Giacomo Battiato, 1983) Surrealistisk ridderfortælling om kærlighed, der trodser krig og fjendskab.
9. A NIGHTMARE ON ELM STREET (Wes Craven, 1984) Craven puster liv i barndommens "bussemand", giver ham et navn, en myte og nogle meget skarpe kløer.
10. HELLRAISER (Clive Barker, 1987) Fascinerende skrækvision om smerte og lystfølelse ubrydeligt sammenkædet i helvedes torturkamre.
Yndlingsinstruktør: James Cameron. ●

TIDLIGERE NUMRE

INFERNO
Vester Altanvej 16,
DK-8900 Randers
Giro: 545 38 79.

1. Dantes **Inferno**; Argentos **Inferno**; **Star Trek**-tv-serien; Joe Dante-filmografi, make-up-interview. August 1989.

2. John Carpenter; Giallifilm; **Hendes Skål**:; reviews; videoliste aug-dec. Marts 1990.

3. Dario Argento pt 1; Michele Soavi-interview; Rick Baker-story, Comix; reviews. Juli 1990.

4. Dario Argento pt 2; Jim Henson; Dick Smith; Jodorowsky; **The Prisoner**; **Shock-Clock no. 4.** Okt. 1990.

Prisen for tidligere numre er Dkk 10.00 per stk. plus forsendelsesomkostninger: Dkk 5.00 per stk. Check eller giro. Se ovennævnte adresse.

FantaVision

THE FILMS OF LARS HEGNET

Det vil være umuligt og uretfærdigt at lave en respektabel gennemgang af Lars von Hegnets videoproduktioner på kun et par spalter. På den anden side vil det være fjollet udelukkende at omtale éet værk, idet filmene for såvidt fører samme tema: Video-mediet!

Efter co-produktionen **Homonculi** (1986) - om en mand der går og går, får hallucinationer og ender med at skyde sig selv - med Carsten Falck, instruerede Hegnet i 1988 medie-manipulationen **Viddy Well Littlebrother, Viddy Well**, der åbner med nogle inspirerende maintitles. Historien er, ligesom **Homonculis**, åbenbart godt gemt, men den kan måske ses som en blanding mellem **Videodrome** og **Eraserhead** - filmet i **Taxi Driver**-tempo: En videoman påvirkes af det, han ser. Det frembringer nogle flashback-scener, hvor han kvæler en pige i en opgang - til musikken fra **Halloween** - samt en - i inderkredse - omdiskuteret nøgenscene.

Fælles for de to film er også deres kedsomhed; handlingen slæber sig afsted, og der et minimum af dialog. Man kan da også mærke, at Hegnet har været mest entusiastisk, når det gjaldt spændingssekvenserne (et problem, jeg kun kender alt for godt selv)!

Tematikken fortsætter i Lars' to næste film: **Det man ser, det sker** (1988) og **Hands Off Mf.** (1989). Den første - produceret i samarbejde med F. C. Højvang - er en meget rodet sag om tre små videowatchers, der pludselig får besøg af en mystisk mand(?), som fortæller dem om faren ved "disse" film. Her får vi en ægte **Evil Dead**-sekvens med en besat brud, der jager brudgommen rundt i huset. Filmens eneste seværdighed. **Hands Off Mf.** er dog langt mere interessant, for ikke at sige underholdende og vellavet: Den enkelte og efterhånden kendte Hegnet-story om gutten, der ser video, og så... ja, i dette tilfælde resulterer et gennemsyn af **Evil Dead II** i en besat hånd, som ikke er til at kontrollere.

I 1990 laver Hegnet sit hovedværk. En exceptionel og gennemført musikvideo for "1-2-Trioband" til sangen **Skaterunner** - filmet med video og super-8 fra utrolige vinkler. Et godt og sjovt cast og håndfast klipning gør **Skaterunner** til en af de bedste amatørproduktioner, jeg endnu har set...

A Day with Alfred (1990) - Hegnets seneste video, der er lavet på en enkelt weekend - er simpelthen ren "tonser". Plottet mangler, men det er sjovt, så man tror, det er løgn. Billederne er filmen. Starring the man itself løber Lars lynhurtigt rundt i sin villa med kamerastyrtdyk ned i glas og toiletter - close-ups af en cockerspaniel og Lars' egen hvide... numse - tilsat "Goblin"-musik samt Hitchcock-inserts. Lars von Hegnet er Sam Raimis danske spejlbillede.

Future projects: **A Day with Alfred 2 (Another Day?!)** er halvvejs i kassen. Lars skal endvidere instruere **Relatives**, den ene af **Two Tales of Total Terror** - en Hegnet/Johansen-film, hvori Lars også har en hovedrolle.

Peder Pedersen

ADAM HART I SAHARA

ADAM HART I SAHARA, Kbh. 1990. Instr, prod, co-foto & co-musik: Nicolas Barbano. Manus: Erwin Neutzsky-Wulff. Musik: Søren Hyldgaard & Kenneth Raun. Med: Jesper Hyldegaard, Per Diemer, Hanne Fabricius, Thomas Sørensen m.fl. Længde: Ca. 35 min.

Instruktør og producer Nicolas Barbano har markedsført **Adam Hart i Sahara** som en okkult thriller. En betegnelse, der ikke holder, eftersom de komiske elementer er alt for fremherskende og den reelle spænding praktisk talt ikke eksisterer. Manuskriptet, som Erwin Neutzsky-Wullf har skrevet efter sin egen roman "Adam Hart og sjælemaskinen", omhandler de to detektiver, Adam Hart og Victor Janis' forsøg på at opklare en mystisk sag, hovedsagligt ombord på et stort skib, der sejler fra Sværtegade(?) til Sahara. Filmen starter som en humoristisk Danmarksfilm, bevæger sig over i absurd komik (Hart kæmpende med en stol), for at udmønte sig i en afvæbnende morsom, filosofisk samtale om naturvidenskab vs. okkultisme. En anden ting, der antyder det humoristiske aspekt, er Søren Hyldgaards let-lystige musik, og læg i øvrigt mærke til, hvad Hart bruger som bogmærke.

Selve instruktionen ser meget planlagt ud, skuespilpræstationerne er hæderlige, men ikke nyskabende. Filmen skulle efter sigende have haft et stort budget af at være en amatørfilm, hvilket nok havde sat forventningerne op hos denne anmelder. Forventninger, der ikke blev indfriet. Jeg må indrømme, at jeg ikke havde ventet at se en komedie, men det er altid rart at se, at man, på trods af et højt budget, laver de samme fejl, som enhver anden amatørfilmsentusiast vil opleve: Kamerastativet i brosekvensen, et dansk gadeskilt i Tripoli(?), seks fotografer, tøjvalg og matte painting'en. Tjah!

Henrik Rytter

ENESTÅENDE TILBUD

Interesserede kan nu for den latterligt lave sum af 100,- anskaffe sig et 180-minutters bånd i god kvalitet fyldt med vellavede amatørvideo'er:

Thomas Rostocks
HYSTERIA

Nicolas Barbanos
ENKEN

Michael Krefeldts
DET PERFEKTE BILLEDE

Miquel Wrisbergs
MARIA'S DRØM

Martin Schmidts
DE LEVER

Lars von Hegnets
HANDS OFF, MF.
SKATERUNNER
A DAY WITH ALFRED

Beløbet, der er inkl. forsendelsesomkostninger, bedes sendt via check eller giro til: INFERNO, FantaVision, Vester Altanvej 16, 3. th. 8900 Randers. Giro: 545 38 79. (Allow 4 - 6 weeks for delivery)! *INFERNO har fået instruktørernes godkendelse!

Tsui Hark

Bare navnet lyder mystisk og spændende. Tsui Hark er Østens Spielberg!!

Af **Jesper Ørsted**

Tsui Hark blev født i Vietnam og kom til Hong Kong som barn. Allerede som 12-13 årig lavede han amatørfilm med manus og storyboards. Senere kom han på Texas Universitets filmskole og arbejdede derefter en periode i New York med at lave dokumentarfilm. Han vendte hjem fuld af gode ideer og lavede bl.a. kannibalkomedien **We're Going to Eat You** (1980) og thrilleren **Don't Play With Fire** (1980) for filmselskabet Golden Harvest. Hans gennembrud på hjemmemarkedet kom med eventyrfilmen **Zu: Warriors of the Magic Mountain** (1981). Til den rekrutterede han special effects-folk fra Los Angeles, der tidligere havde arbejdet på **Star Trek**, **Star Wars** og for Disney. Tsui begejstrede publikum med et opbud af effekter og hans karriere tog nu fart. Men i 1984 gik Tsui fra Golden Harvest. Han var utilfreds med den måde, hvorpå selskabet blandede sig i hans film. Sammen med sin hustru dannede han sit eget filmselskab, Film Workshop, og producerede en lang række film med sig selv i rollen som enten producent, instruktør eller skuespiller. Ofte spiller det ikke den store rolle i Hong Kong, hvem der er instruktør, især hvis producenten ved, hvad han vil have. Der kan sågar være op til 7 first-unit instruktører på én film (martialarts eller 2nd-unit er standard!). Derfor ligner alle film fra Film Workshop "Tsui Hark-film", uanset hvem der har instrueret. Tsui er Hong Kongs svar på Steven Spielberg, Film Workshop er hans Amblin, han laver underholdningsfilm af den eventyrlige slags ligesom Spielberg, og i Hong Kong har han et publikumstække selv Spielberg må misunde.

Tsuis internationale gennembrud kom i 1986 med filmen **Peking Opera Blues**, som vandt priser på festivaler i verden over. **A Chinese Ghost Story** (se INFERNO no. 4), som han producerede året efter, vakte berettiget opsigt internationalt. Tsuis film er alle klippet med en musikvideos hektiske rytme. Der er masser af stunts og special effects, design og fotografering er stilfuld, ofte med brug af stærke farver, tåge, dis og damp. Genrerne blandes efter behag uden smålig skelen til genrekonventioner. Konkurrencen er morderisk på Hong Kongs filmmarked; kronkolonien har 5,8 mio. indbyggere, som i snit går 11 gange i biografen om året, samt en årlig filmproduktion på 100 film. En fiasko pilles af plakaten efter et par dage, mens en stor succes har en levetid på en måned! Det marked har Tsui Hark erobret med sine film, som - når de er bedst - er smukke, kunstneriske og hårdkogt kommercielle. ●

DON'T PLAY WITH FIRE (1980)

Instr: Tsui Hark.

Dette er en af de få, omend ikke velfortjente, fiaskoer i Tsui Harks karriere. Pearl er ungdomskriminel og er lige blevet løsladt. Hun ønsker, der skal ske en masse, så hun presser tre gymnasienører til at bistå sig med sine forehavender, der er ulovlige og til en vis grad politisk motiverede. En dag scorer de fire jackpot: De snupper en pakke, der indeholder 800 mio. yen (ca. 32 mio Dkk) i japanske bankchecks, fra en amerikaner. Pengene er led i en ulovlig international våbenhandel mellem triaderne og vietnamveteraner, så da de fire forsøger at afsætte de mange checks, får de både politi og gangstere på nakken.

Tsui Hark fletter megen hverdagsrealisme ind i sin spændingshistorie, uden dog at forfalde til socialrealisme, som danske filmmagere er mestre i at kede folk med. Her doseres i lige dele action og drama med en knivspids sort humor. **Don't Play With Fire** er Tsui Hark i en nøddeskal: Exploitation med ambitioner om at blive til mere.

PEKING OPERA BLUES (1986)

Instr: Tsui Hark.

Det er året 1913 i Peking, og der er revolutionære urolighe-

De tre piger i Tsui Harks PEKING OPERA BLUES (1986).

der. På den baggrund udspilles Tsui Harks humørfyldte k mediedrama, der har rødder både i kinesiske traditioner, navnligt Peking Operaen, og vestlige, Tsui HAR set **Raiders of the Lost Ark**. Dog har **Peking Opera Blues** ingen macho-helt a lá Indy, men derimod tre charmerende piger med ben i næsen: Den magthavende generals datter, som nok gerne vil være sin faders søde lille pige, men hellere end dét, vil være revolutionær; den griske visesangerinde med uddannelse i udlandet; og endelig teaterdirektørens rebelske datter. De tre piger roder sig ind i nogle utrolige forviklinger i jagten på kostbare smykker og et dokument, der afslører, at magthaverne låner penge i udlandet til at føre krig mod de revolutionære i det sydlige kina.

Fortællingen om pigerne spindes omkring et teater, som spiller Peking Operaens egnteaterstil, der bl.a. bygger på mimik og akrobatik - og filmens originaltitel er da også opkaldt efter en af Peking operaens hovedtyper: "Do Mah Dan" - som er den mest alsidige kvinderolle - hun kan både synge, danse, kæmpe, være følsom og spille komedie, og hun er dermed en god beskrivelse af de tre heltinder.

Peking Opera Blues er en tempofyldt komedie med alvorlige indslag, sight-gags én mása og usandsynlig action. Fotograferingen er farverig (i bogstavlig forstand!) og fejende flot, klipningen er hidsig og hård og levner hverken døde punkter eller pusterum, sidstnævnte savnes.

Som periodestykke er **Peking Opera Blues** imponerende flot og detaljerig (Generalen giver sin datter en FN-Browning - lille model, som han selv lige har fået af en franskmand. Pistolen kom frem i 1913!!). Filmen vises i original kantonesisk version - og tak for det. Engelske synkroniseringer af Hong Kong-film er normalt rædsomme.

Tsui Hark har begået en film, der sine mangler til trods (matte-paintings - ouch!) er et mindre mesterværk, og så er det solid underholdning for det brede publikum. Af samme grund vil Grand-publikummet muligvis rynke på næsen, og en torturscene i filmens slutning vil formentlig forarge, men som Grands direktør Peter Refn siger: "Det gør ikke noget, de (publikummet) bliver provokeret lidt en gang i mellem!" - Fornuftig mand!

A BETTER TOMORROW (1986)

Instr: John Woo.

!Det er ikke nemt at hedde Kit og være kriminalkommisær med ambitioner om forfremmelse, når man har familiemedlemmer indblandet i organiseret forbrydelse.

Kits broder Ho, der netop har siddet inde i tre år, forsøger at "go straight" som taxichauffør, men presses af vennen Mark til at vende tilbage til organisationen. Samtidig prøver Kommisær Kit at få ram på gangsterbossen Shing, som er involveret i mord, falskmøntneri og narkosmugling.

A Better Tomorrow handler om en stræben hos sine hovedpersoner for en bedre tilværelse. Det er en "buddy"-historie med sentimentalt-twist, og den vakte en sådan genklang hos kronkoloniens befolkning, at den gik hen og blev det største kassestykke nogensinde i Hong Kong. Den er roligere i klipperytmen end Tsui Harks egne film, og den leverer barsk blodig action med en elegant filmisk virituositet, og en flot nedskydning i filmens begyndelse har Woo da også kopieret i sin **The Killer**. Der er ikke voldsomt meget kød på **A Better Tomorrows** manus, det er da også den mest ordinære Tsui Hark-produktion, jeg har set, for-såvidt man kan kalde en Tsui Hark-produktion ordinær!

Efterfulgt af to sequels fra h.h.v. 1987 og 1989.

ROBOFORCE (1988)

Instr: David Chung.

Hong Kong hærges at en bande, der bruger avancerede robotter til at udføre røverier. Byen er magtesløs, for robotterne er usårlige. Ved en række usandsynlige tilfælde bringes en forsker, en drukkenbolt, der tidligere var medlem af robotbanden (spillet af Tsui Hark!), en journalist og en af bandens robotter, som nu er blevet omprogrammeret, sammen i kampen mod banden. Hvad der sker af urimeligheder i denne actionkomedie er ikke småting. Altsammen orkestreret til forrygende special effects og destruktion som mest af alt minder om det, man kan se i katastrofe- eller **Godzilla**film. Manuset er tyndt, og historien først og fremmest et påskud for at kæde en stribe vilde action-

scener sammen. **RoboForce** er en ganske underholdende 4-forestilling, der holder interessen fast så længe, den varer.

THE KILLER
(1989)
Instr: John Woo.

Hans øgenavn er "Dumbo", og han er lejemorder, og da han opfylder sine kontraktmæssige forpligtigelser m.h.t. at skyde en gangsterchef, rammer en af hans kugler sangerinden Jenny, der som resultat bliver blind. Men Jeffrey "Dumbo" Chow møder hende senere og forelsker sig i hende. Han påtager sig en sidste opgave formedelst Hong Kong-$1.500.000 for at kunne betale Jennys hornhinde-transplantation. Jeffrey jages af barndomsvennen kriminalkommisær "Mickey Mouse" Lee og efter sin sidste opgave tillige af de gangstere, der hyrede ham og meget gerne vil spare 1,5 mill. Jeffrey og Lee har meget tilfælles og - efter at Lee er sat af sagen, fordi han lod Killer Jeffrey undslippe - gør de fælles sag mod gangsterne.

The Killer har klassiske kinesiske moralbegreber i en i bund og grund vestlig gangsterfilm med ersatz af spaghettiwestern (den klagende mundharmonika på lydsiden og et nærmest **Django**-agtigt helte-/skurke-univers) og drivende sentimentalitet, formidlet af Sally Yehs Jenny. Handlingen

THE KILLER i aktion.

kædes sammen af de blodigste og mest brutale skuddueller ever seen med Peckinpahske slow-mo-nedskydninger i hundredevis og leder tankerne hen på **Shogun Assassin**, omend **The Killer** er ikke déns lige i stil og indhold (og så foregik myrderierne med sværd i **Shogun Assassin**).

The Killer rummer såmænd guf nok, som analyse-freaks kan tærske langhalm på (jvf. "Film Monthly" vol. 57, no. 660), men er og forbliver exploitation og ses bedst som sådant. Gorehounds vil hoppe og danse af begejstring, og actiontilhængere med tilpas splattet smag ligesåmænd. Jeg tvivler dog af en eller anden grund på, at Eric Rohmer-fans (læs: Thomas Rostock) vil være særlig begejstrede.

the Witches

Thomas Rostock

THE WITCHES, Eng. 1990.
DK-bio: Hexene (Metronome).
Instr: Nicolas Roeg.
Manus: Allan Scott - efter Roald Dahls roman.
Prod: Mark Chivas.
Foto: Harvey Harrison.
Musik: Stanley Myers.
Medv: Anjelica Huston, Mai Zetterling, Jasen Fisher, Rowan Atkinson m.fl.
Længde: 95 min.

Anjelica Huston er den virkelige stjerne i Nicolas Roegs forbavsende jævne og lumskt små-kedelige adaption af Roald Dahls børnebog, "The Witches".

John Hustons datter giver den rent ud sagt alt, hvad den kan trække af cool camp-varianten i sin rolle som ærkeoverheks med planer om at forvandle hele Englands ildelugtende børneflok til museform og størrelse, heriblandt filmens diminutive helt, den snusfornuftige Luke. Desværre får hun kamp til stregen af Jim Henson's Creature Shops halv-dårlige, animatroniske muse-kreationer (sammensplejsningen med den ægte vare i total-indstillinger er mildest talt mislykket!) og et manus af **Don't Look Now**-kollaboratøren Allan Scott, der ikke er i stand til at transformatere det forudsigelige i Dahls forlæg til interessante scener

Fortsættes s. 39

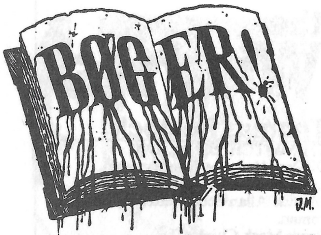

FILM 90; Filmårbogen 1990 (Jakob Stegelmann & Peter Riby Hansen. Carlsen 1990. ISBN: 87-562-4449-5. Pris: kr. 49,50)
Det skal med det samme påpeges, at "Filmårbogen" er blevet langt mere interessant siden Jakob Stegelmann i 1984 begyndte at redigere. Genrefilm er blevet anerkendt og HAR fået mere plads.

"Filmårbogen" nåede en passende stil og kvalitet med '88-udgaven, og den har man fornuftigt nok forsøgt at vedligeholde.

"Filmårbogen 1990" når dog ikke op på helt samme niveau som de to forgående. Filmprioriteringen (m.h.t. hvor meget plads hver enkelt film skal have) synes at være utrolig mainstream eller blot helt hen i vejret (begge dele?): At bruge hele sider på film som **Look Who's Talking** og **Pet Semetary** fremfor originale for ikke at sige mere spændende film som f.eks. **The Cook, the Thief, his Wife and her Lover** og **Dekalog**, der kun får tre linier sidst i bogen. Man synes også at ane Stegelmanns nære forhold til tegnefilm, hvorfor vi får tre helsider med de mindre heldige **The Land Before Time, Oliver & Co.** og **Fuglekrigen.**

Mange af de små anmeldelser bærer præg af forvrængede handlingsreferater og negative, forudindtagede holdninger, så man ofte har på fornemmelsen, at anmelderne (Stegelmann/Hansen/Barbano) ikke har set disse film.

Endelig synes jeg stadig, man burde lave en mere udførlig creditliste istedet for kun instr. og manus-forfatter, men "Filmårbogen" er ikke et opslagsværk; blot underholdende og ideel som mandelgavelæsning.

Peder Pedersen

Leonard Maltin (red.) **LEONARD MALTIN'S TV MOVIES AND VIDEOGUIDE - 1991 EDITION** (Signet 1990. ISBN: 0-451-16748-1. Pris: Ca. 70,-)
I daglig tale hedder den bare "Maltin's", og det er nok den mest kendte af de efterhånden mange film-guider, der findes på markedet. Bogens nyeste udgave opremser 19.000 film i alle genrer med årstal, oprindelses-nation, instruktør, medvirkende samt en kort synopsis. Desuden bedømmes filmene med et system af stjerner. Det sidste skal man nok se temmeligt stort på; forfatterne hæver f.eks., at **Friday The 13th Part VIII: Jason Takes Manhatten** er den bedste i serien - og det er jo nonsens af rang. Men "Maltin's" er en fiks opslagsbog, der hurtigt bliver helt uundværlig, når man først har vænnet sig til at bruge den... og så er den så billig, at man kan skifte sit slidte eksemplar ud hvert år.

Søren Jacobsen

John McCathy: **THE MODERN HORROR FILM** (Citadel Press 1990. ISBN: 0-8065-1164-8. Pris: Ca. 170,-)
John McCarthy er mest kendt for at have skrevet "Splatter Movies", der af mange anses for at være lidt af en genre-bibel. Efter den lidt uheldige "The Official Splatter Movie Guide" forsøger McCarthy sig nu med "The Modern Horror Film", der gennemgår 50 moderne "klassikere" i genren. Bogen kan ved første øjekast se ud til at være et seriøst bud på et halvt hundrede film, der har præget og kendetegnet genren de sidste 30 år; men man vil hurtigt opdage, at der er tale om McCarthys egne personlige favoritter - og det er så en helt anden snak: Således præsenteres hele 12 Hammer-produktioner - samt fire instrueret af Ken Russell og fem af Roman Polanski. Jeg vil ikke anfægte, at en personlig smag kan være skruet sammen på den måde - jeg kan tilslutte mig en meget stor del af McCarthys udvalg - men det svækker i høj grad bogens værdi som fagværk. Dertil kommer, at forfatterens indfaldsvinkel til de enkelte film skifter, som vinden blæser... og så er man da først en fortabt læser.

OK, hvis man nøjes med at læse om en 2-3 film af gangen, så byder bogen da på udmærket underholdning; den er i øvrigt på ingen måde en bog, som er det en pinedød nødvendigt at anskaffe sig. Agter man at ofre penge på filmbøger, er der mange andre - mere kvalificerede - værker på markedet.

Søren Jacobsen

Thomas Müller-Siemens (red.): **DER HORRORFILM** (Kino Verlag 1990. ISBN: 3-89324-056-X. Pris: Ca. 150,-)
De fleste horrorfans har vel efterhånden vænnet sig til, at det er ganske umuligt at kunne nyde genren i fulde drag uden at have et solidt kendskab til engelsk. Måske i konsekvens heraf voldte det mig særdeles store problemer at kæmpe mig gennem denne tyske bog i den efterhånden meget omfattende serie af "Cinema"-bøger. "Der Horrorfilm" er en forholdsvis kompetent gennemgang af genren som fænomen - garneret med mange lækre farveillustrationer. Bogens største svaghed er den løse kompositon, der præsenterer genren fra ret tilfældige vinkler: Lidt historie, lidt filosofi, en håndfuld udvalgte instruktører, forskellige væsner og Stephen King-filmatiseringer. En del af teksten har alt for travlt, men til tider dukker flere guldkorn op på række; dette er absolut ikke en bog, der er skrevet til blodtørstige teenagere og netop derfor, er det ærgeligt, at forfatterne ikke har taget skridtet fuldt ud og har lavet en virkelig gennemarbejdet fagbog. Det færdige resultat er lidt af hvert, og det må være op til den enkeltes pengepung, om man har lyst til at læse så blandede bolsjer... på tysk!

Søren Jacobsen

FANZINES

Nicolas Barbano: **STAR TREK** (Science Fiction Kredsen 1990. ISBN: 87-88015-16-5. Pris: Ca. 50,-)

Landets "trekkies" har omsider fået et dansk bidrag til den efterhånden omfattende samling bøger og blade om den amerikanske tv- og filmserie.

Dette danske hæfte er skrevet af **Star Trek**-oraklet og tidligere INFERNO-skribent Nicolas Barbano. Han har lavet en meget nøje gennemgang af **Star Trek**'ens historie: Fra Gene Råddenberrys fødsel og opvækst til problemerne med at få serien igennem samt et kig på biograffilmene og den nyere tv-serie **The Next Generation**, som TV 2 jo sender for tiden.

Bogen er sikkert ment som en introduktion af **Star Trek**-fænomenet for den brede danske befolkning. Selv kan jeg ikke blive "beamet" op over **Star Trek**, og jeg ved derfor ikke synderlig meget om serien. Jeg tror alligevel ikke at ægte "trekkies" vil finde noget nyt i bogen - bortset fra, at det står på dansk.

Peder Pedersen

THE WITCHES-review fortsat fra s. 37

med cinematisk tilsnit.

En del er fejlen ligger måske lige så meget hos den gode hr. Roeg. Han fortæller i hvert fald uden de store svinkeærinder og helt uden den forventede visuelle bravur. Bortset fra et par enkelte tilsnigende zooms hist og pist og et par inciterende nærbilleder, så kunne filmen praktisk talt være instrueret af enhver anden fra Henson's **Storyteller**-gruppe (Steve Barron, Jon Amiel m.v.) og sikkert også bedre.

Sorry folks, men anti-auteur film er ikke min kop hekse-bryg (se bare på den på-klistrede, preview-testede og overforsigtige slutning), og produktet her ville være arkiveret lodret som "strickly kids stuff" fra 12 år og nedefter, hvis altså ikke lige var for fru Hustons sublime pragtpræstation.

CRY-BABY-review fortsat fra s. 31

dende sange, fede replikker og Waters sædvanlige humoristiske talenter, er med til et gøre denne let-fordøjelige sag til en varm og velkommen oplevelse, der kun kan spises af med en swingende topkarakter og dermed et gok i nødden til alle anti-mainstream Water-spiritister.

NIKITA-review fortsat fra side 26

men, så de emotionelt og dramatiskt vægter hinanden.

Der er på denne vis en afgrund til forskel mellem de håndværksmæssigt fremragende actionscener og de mere "ordinære", for ikke at sige pinligt utroværdige "hverdagsscener" (I ved, den slags som f.eks. inkluderer dyb, pludselig forelskelse i den nærmeste supermarkeds-ekspedient, der til forveksling ligner det franske filmidol, Jean-Hughes (**Betty Blue**) Anglade!) Og man begynder mod filmens slut at ane, at instruktørens hang til hvidvink-lede cinema-scope-kompositioner måske skyldes en så såre banal grund som frygten for ikke at slå til i et normalt format!

Tommest! - Luc Bessons tønder buldrer med **Nikita** kraftigere end nogensinde før. At kategorisere filmen som dårligere end det forrige makværk, **The Big Blue** (**Le Grand Bleu**), ville være en grov underdrivelse. Det er slet og ret en forfængelighedsproduktion, dedikeret en nymfe, som ikke kan indfri beundrerens benovede blikke og ej heller er i stand til at dække over dennes akutte mangel på selvkritik. Men hvad kunne man ellers forvente fra en instruktør, hvis eneste tålelige film stadig er den sort/hvide, low-budget, post-apokalyptiske Avoriaz-vinder fra 1984, **Le Dernier Combat**, hvori ikke et stykke dialog ytres i samtlige 90 min., og hovedaktørerne må nøjes med at skære grimasser og bolle oppustelige plastik sex-dukker?!!

COME FACE TO FACE WITH HELL!!!

DE LEVENDE DØDE
Med premieren på Tom Savinis remake af **Night of the Living Dead** bringer Henrik Rytter dig en særlig zombie-artikel - med en udførlig filmliste. "They're coming to get you, Barbara!"

MISERY
...**Graveyard Shift** og **It**! Det vrimler atter med Stephen King-filmatiseringer.
INFERNO checker og opdaterer!!

THE COENS!
Se **Miller's Crossing** (fra d. 15. feb.) og læs i næste nummer om Texas-brødrene, der også stod bag kultfilmene **Blood Simple, Raising Arizona** og kommende **Barton Fink** med store John Goodman!!

SAMT...
reviews, prevues, latest news, kultfilm og obskuro - comicstrips, amatørfilm, læser- og trusselbreve!

-bid mærke i dét!!

INFERNO
no. 6
DEADLINE FOR ARTIKLER:
den 25. marts 1991!

ELECTRA
DENMARK

SOMETHING WICKED THIS WAY COMES...

Jerry Goldsmith: **Alien** - Christopher Young: **Flowers in the Attic, Hellraiser, Haunted Summer** - John Williams: **The Fury, Close Encounters of the Third Kind** - Bernard Herrmann: **It's Alive/2** - James Horner: **Star Trek: The Wrath of Khan** - Dennis McCarthy: **Psycho** - Carpenter/Howarth: **Retribution/Lost Empire**
+ Special *Ennio Morricone*-serie...

...og meget andet djævleblændt filmmusik, på lager eller på vej - mange titler for første gang i Danmark, andre med CD-premiere. Stadig flere (gen-)udsendes nu kun på CD. Din lokale pladehandler har dem - eller får Scotty til at *beame* dem op i en Helvedes fart.

ELECTRA gør noget ved filmmusikken! Dette forsømte, spændende område skal have en chance - og til priser, der skræmmer mindre end musikken! Derfor har pladeselskabet *ELECTRA* sikret sig distributionsret i Skandinavien for mærker som *Silva Screen Records, Milan, Telarc, Alhambra, Cerberus, Prometheus* og *Intrada*.

Følg med i *ELECTRA SOUNDTRACKING*, Skandinaviens første nyhedsbrev om musik fra film og tv. Hos Pladeforhandleren. NU!!

ELECTRA SOUNDTRACKING
ORIGINAL MOTION PICTURE SOUNDTRACK - TV-SERIER - FILM & SHOW

-et lille Inferno af Horror Music!!!